

27.12.1978

סינר אומא
לל
- אלא, לל

ויליאם שווימס "50"

* אומא שווימס
לל אומא שווימס

* ויליאם שווימס: "לל אומא"

לל אומא שווימס

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן.

עורך משנה, תבנית:
רענן לוריא
הצלם הראשי:
דן ברנע

השבועון המצוייר

לאינפורמציה
רחוב גליקסון 8, תל-אביב
(ליד תיאטרון "א"ה ל")
ת.ד. 136 טל. 26785
מען המכרמים: "עולמפרס"
מו"ל: העולם הזה בע"מ
מורסס:
דפוס: ישראל בע"מ, ת"א

חמ"ס 848 שנה 17
"ו שבת תשי"ר
21. 1. 54

חברי המערכת:
דוב איתן, משה ברארס, יהואל בשן, יהודה נבאי, נצה נבי,
לילי נלילי, אורי דן, רותי ורד, אוסקר מאובר, מילכי קשת
מ"מ ראש מערכת, ירושלים:
מ"מ ראש מערכת, חיפה
זאב הרץ

סופרי חוץ:
גבריאל דנון, יוש, מקסים סלומון
מנהל מצבדה:
מנהל מצבדה:
רוד מתיין

ראש המנהלה:
שלמה הררי

אינני מכין אתכם! האם כנלל עשר הספות הייבור קלרק גיבול.
ראשונות שקיבלתם לפני כמה שבועות הנכם כבר
מיואשים ועוד מעט תעמדו בתור של יורדים?
שלום שלומי, בני ברק

מי משתלם בפאריס?

בקשר לידעה על "העתונאי הישראלי המש"ת
תלם בפאריס, ישראל צינסטובסקי" (העולם הזה
848), המלחה תמונה מסרט שבה הופיע, בין
המשתתפים אחרים, העתונאי הנ"ל... את, "העתונאי
הישראלי" הזה פגשתי כמה פעמים בפאריס, אך
לעצמי לא פגשתי בעתונות הנדולה, הרצינית, של
ישראל. אשר להישנו בשדה הקולנוע, הנה איש
מאתנו לא שמע כי נדאר פילים או ז'אן נאמן
הפכו למחוסרי עקביות...

אורי קיסרי, תל-אביב

ישראל והשפע

אין ספק: ישראל עשתה מביצע גדול (העו"ל
לם הזה 847). אולם הישנם היפה ביותר אינו
בעבור ששכרו את הניברלס. חשוב מזה השיועו
שנתנו לנוער החולם על הים, כי גם בסירה קטנה
אפשר להתמודד עם הטבע. דרוש רק דם וכוח
רצון.

אליהו גרינברג, רמת-גן

... אילו יכול היה יורם סירדמן לסוכב את
כדור הארץ באותה קלות שהוא מסוכב את קצה
שפמו בשער העולם הזה...

דוד חייט, חיפה

כשהופיעה סילבנה ספאניני על השער (העו"ל
לם הזה 845) התלהבתי מאד ממנה. או התברר
שלי הגדולה קראה לה דברים לא יפים. כשהופיע
יורם סירדמן, מיר ניפנפה אותה חברה את העתון
בפני ואמרה שהוא בחור משוע. עכשיו כל פעם
שהיא מופיעה אותו על ספאניני אני יכול לעת
באותה צורה על הספאניני שלה.

שמאל בוס, ירושלים

בסירת הצילומים של אנשי ישראל, החווים
במלחמת שהרים בברצלונה, רואים אור שעובדי
היורה מסלקים את נופתו של השור החרון. אולי
אפשר לימד חכרת יבוא ישראלית שתקבל וכיון
על סילוק נופתו אלון?

ירוחם לבל, חדרה

במקרה זה יהיה בודאי צורך לאמן כמה
רביגים בתור שחצאנדרים כדי שהשחצאנה תהי
יה כשרה.

זה יהיה אסון.

מה שאמנם התארים כאנושיסמיות באמריקה (העו"ל
לם הזה 847) הוא רק אסון של מעשים אחיליים.
אבל חסרי משמעות רצינית. איפה האיש המפקדים
שיאמיני כל רבנים אנוס ושחטו כושיה בבית
כנסת וקראו לזה פולחן דתי?
המוצא הישר יבוא על שברו?

אם גם באמריקה יקרה מה שקרה באירופה יהיה
זה אסון כפול למדינת ישראל. לא זו בלבד שי
שמונה מיליון יהודים אמריקאים יתדסקו על דלי
תות מחנות העולים אלא שלא יהיה מי שימרום
עור למכירת השונות שלנו.

אלחנן שרונ, נתניה

מה המיכיונים

מכלל המיכיונים שפירסמם (העולם הזה 845)
עשויה לעשות רושם שהיא מקיפה למדי. אולם
המיכיונים של 1-27 שכתבתם שלושה נושאים.
אם תנסו לחפש מה הם הנושאים, יש לכם סכויים
פלושים בלבד למצוא אותם. ואם תמצאו אותם
אנה נכונות ואומר לכם שמעיתם.

שמאל פלר, תל-אביב

כמובן, בנבזיות יש לנו רק סיכוי של
1 ל-1000 מיליון.

לא איכפת לי מה המיכיונים בעד או נגד. אני
דק יודע שאמנם מהא אחוז טועים בשאמם כותי
בים כי הרולטה הדומית המוצאה עליה חיליים
משועממים בחיות רחוקות. אני כמו עיני ראי-
תי אור שקלוק ניכל המצוא אותה בסרט על הי
מעבר הפרוע כדי לסדר רוצח פחדו.

כל פעם שהרוצח היה צריך לחלוצ על ההקד,
כשהלע צמוד לקולט. אפשר היה לדאוג אותו
רועד ומויע פחדו. אבל קלרק גיבול — עצום!
הוא לחץ בלי היסוס וכל הצופים נורא התפעלו
כמה הוא ניבז גדול. לפני הסוף, כמובן, נשבר
ההוצא והתחיל לבקש סליחה מקלרק גיבול. אז
הוא צחק לו והראה לו שכל המון שיוחק עם
אקדח ריק. קלרק חסם רצה לסדר אותו לפני
כל האנשים ששמו ויסיק ליר הבאר. אז ככה
במשיחה הזה היו כל המיכיונים לטובת קלרק
גיבול ולא 5 נגד. 1. כמו שכתבתם.

יורם לין, תל-אביב

הסליחה עם הקורא לין וכמובן עם הי

שוב: חזירות
בשאט נפש קראתי (העולם הזה 845) כיצד שר
רח ראש עיריית סביריה בשר חזיר בסומבי. משה
קנאי זה מתאים לימי הביניים ולא לימינו. זו
עבירה נגד האנושות! אילו הייתי עשירה הייתי
קונה את כל בשר החזיר שבסביריה ומחלקת אור
תו לחושבי המעבדות הרעבים...

שולמית ורד, תל-אביב
מה אשמים החזירים המסכנים? איש לא שאל
את דעתם כששחטו אותם, והנה עתה הלכו ושרי
סו אותם בסומבי. מה טעם יש לכל העניין?
אורי פורמן, חיפה
מן הסתם, של חזיר צלוי.

זוהי דחקא שיטה מקורית מאד להילחם בתי
זיר. ראש העיר זוכה לפירסומת חיס, האורח הדי
תי בא על סילוקו, התנווני מקבל את כספו, וולדי
הרחוב מתחממים מעט סביב למדורה. הם אפילו
יכולים לרקוד הורה ספרת סביבה. הייתי ממליץ
לחזקת החוק של הכנסת שתחוקק חוק בנוסח זה.
שלום אריאלי, ירושלים
באיזה קצב: טלוי 1 עממי?

תורת האומה

הננו רוצים להביע את תודתנו עבור רשימתכם.
הוכחתם כי גורל נבי מלחמת השחרור קרוב ללב
כס ולחמכם את מלחמת העם למענם. מי יתן וי
תרוה המלחמה לצורך תמיר נר לרנליס!

אברהם הראל, מזכיר ארגון
נכי מלחמת השחרור, חיפה

השערוריה שאירעה בעת ההנהלה לשיכון העממי
בחיפה (העולם הזה 846) הינה רונאמ בולסת
ליוחם הקיים עתה כלפי נכי מלחמת השחרור.
משום מה, כל האדם השומע עליוחם חושב מדי
שהם טפילים הרוצים משלהם. פשוט — אין אור
שים מוכנים לחשוב שגם לאדם בעל 50 אחוז
כושר נופי יכול להיות 100 אחוז של צדק לצדו.

ירוחם דונביץ, חיפה
טוב שעור יש עתון כמו העולם הזה להתרוע
נגד מעשים רוחים כאלה. אמנם לא תמיד צוד
קים הנכים — אך, למען השם, תנו כבוד לאבירים
המיוסרים.

כרמלה שביט, תל-אביב

על הקו

יבשימתכם על מסילת הכרז של העמק (העולם
זה 840) הורעמם שאילו נעלמה כל המסילה
ויננה. וכן — המסילה כמעט כולה קיימת,
מלבד קילומטר אחד אשר נעקר ממקומו מסיבות
בטחון. זהו הקטע אשר כאילו נעלם. כל מי שאינו
מאמין לסיפור הנ"ל יטריח על עצמו ויערוך
טיול לאורך המסילה ויוכח שהקו כמעטו מונה.
זכריה ד, צה"ל

איפה, אם כן, מונח כבוד כל החברמנים
של הסביבה?

מי סדר את מי?

רעיוני של אורי אבנרי (העולם הזה 847) לכי
תוב מכתב לרותי. כי הוא מתאר את עצמו כבי
תורה חיינתי וכו' אינו חרש למרי. הרבה אנשים
עושים דבר דומה כדי להשתעשע. ביניהם גם
אנוכי. אלא שבמקרה זה רצה גם הנורל להשתעי
שע. בין המכתבים שהעורר (בדמות הכחורה התי
ננית) קיבל היה גם מכתב שלי. אלא שאני תיארתי
את עצמו כבחור אידיאלי. האמת היא שאני בחור
רה.

ד. ק., תל-אביב

אז מה? זה עוד יותר אידיאלי.

פרישה לאמריקה

במכתב למערכת (העולם הזה 841) הציע הי
קורא איתמר וייסנלדר שהמורד מכתבים לרותי
יורחב במקצת ויכלול גם חליפת מכתבים בין
צעירים/ות מישאל לבין צעירים/ות (מדוע ספק
חיים את הקנים/ות?) בארה"ב. אני רואה הצעה
זו כמעניינת ומשערת כי תשא חן בעיני קוראים
נוספים.

יהודית כהן, תל-אביב
שלא לדבר על קוראים/ות נוספים/ות.

למוד אופנה

בקשר למאמר האחרון בענייני אופנה (העולם
זה 843) אודה לכם אם תוכלו לומר לי אם
ישנו מקום בארץ אשר בו אפשר ללמוד אופנה.
ח אופיר, ירושלים

עד לפני זמן מה הן קים בירושלים
בית הספר היחיד ללימוד אופנה, שנסגר
בינתיים.

תחת ואשר באנייה שעל פני
המים. לא תשתחוו למפלגות
אחרות ולא תעבדן, כי אנכי
מפלגתך פוקדת עון אבות
על בנים על שילשים ועל רי-
בעים לשונאי.

לא תשא שם מפלגה אחרת
אלא לצורך השמצות וגידול
פיהם.
זכור את יום הבחירות ל-
קדשו. כל הימים שב במש-
רד ושתה תה. וביום הבחירות
קודש למפלגתך, תבוא אתה
ובנך ובחן ואמנך ובהמנך
וגרך אשר בעסקיך.

כבד את עסקיך ואת גור
בי מסיל למען איריכוך ימי-
הם על המגשישם, אשר מפ-
לגתך ונותת להם.
לא תפרוש.

החמשי
במשדוהיצוון היה איש
שהוציא משרדו קל וחיש:
האיש הכחיש כי הכחיש
שהכחיש או הכחיש
כי הכחיש שהכחיש עסק-ביש

21. 1. 54

לעניי המסתכל בקיוסק כשהוא שונה, בעל
אישיות ברורה משלו. לכן ישבו עורכי
העולט הזה ותיכננו שער חדש.
מאז עבר השער גילגולים, נערכו בו נס-
יוגות לא מעט. קשה היה להשביע את
רצון עצמנו. כה רבות הדרישות מן השער:
עליו להיות בולט לעין, עליו להבליט את
גודלו של העתון, עליו ליצור בלב המסתכל
הגבה חיובית ראשונה. חוץ מזה, רצוי
שתן לקורא מושג'מה על הדברים העיקריים
החבויים מאחוריו באותו גליון.
השבוע מופיעה בראש העולם הזה תבנית-
שער חדשה, ואני מקוה שתהיה זאת עתה
תבנית סופית. ניסינו לעשות בה פשרה
בין הדרישות השונות. ומעל לכל, רצינו
שיהיה זה שער מודרני.
שמה ייאר שער זה יחיד במינו בארץ
משך זמן מה?

תוכן השער יהיה עתה, בעיקרו, מצולם.
הגענו למסקנה כי רובם המוחלט של הקור'
אם מעדיפים שער זה על שער מצויר,
מאחר שבתנאי הטכניקה המקומית אין עדיין
אפשרות להגיע בשטח זה לרמה המקובלת
באמריקה.

מסתבר שגם הקוראים הרציניים ביותר
מבקשים שלפחות השער יהיה קל ומשמח
את העין. "המצב הוא די עגום בעולם",
כותב לי אחד מהם, רופא ידוע, "והעוונם
הזה, שהוא לדעתי העתון הרציני ביותר
בארץ, משקף אותו נאמנה. לכן עשו נא
חסד, ודאגו לעסוף את הגלולה המרה לפחות
בעטיפה מתוקה. אני רוצה שבקחת את
העתון ליד יד יד ה לה לפחות רגע אחד של
שימחה ועלינות".
קבלנו לפי שעה דעה זו על מקומו של
השער בעתון. אני מקוה שהנייר הטוב, עליו
הודפס השער החל מהשבוע, יעזור אף הוא.

כמה קוראים, שהגיבו בשלילה על השערים
האחרונים, וגם על כמה רפורטגות, אינם
יודעים די צורכם את עובדות החיים עליהן
מבוסס עתון זה. שרק תפוצתו ההמונית
מאפשרת את קיומו הבלתי-חלוי.
אין עתון זה משול רק לסיים, שהוא
עתון אינפורמטיבי גרידא. הוא בנוי על
כשרה בין סיים ובין עתון כמו ליי, עתון
למשפחה המשתול לבדר לא פחות מאשר
לספר.

שתי נשמות אלה נאלצות לדור אצלנו
בכפיפה אחת. הן תמיד נאבקות ביניהן,
ולא פעם סוטים אנו משביל הזהב לצד זה
או לצד השני, ואז טוב תעשה אם תתן לבנו
על הראש ותחזירנו למוטב. אולם כסופו
של דבר מוטל עלינו לחזור לדרך המלך:
להגיש לך עתון רציני ואחראי, שיתן לך
את כל האינפורמציה החשובה על המאורעות
הקובעים בחייך, ויחד עם זה יאפשר לך
להפנות את דעתך לשעה קלה לעניינים
וכשעשעים.

21. 1. 54

מכתבים

לא הצעירים בלבד מאוכזבים מהקיאון הרעיוני
השורר אצלנו. גם כדור המכור, רבים הם האני
שום המרנישים בחורבן אורז לנשימה — כונית
ציאות של ניטו מימי הביניים. מבוגרים אלה
נימס והראוים עקשיו את עצמם נכלאים תור מ-
תיאות של ניטו מימי הביניים. מבוגרים אלה מ-
החיים בני ברית טבעיים לנוער הישראלי במלחמתו.
דיר אלכסנדר זק, תל-אביב

בזמן האחרון התרגלו כל חברי למקצוע
לדבר על "משק כנפי ההיסטוריה", אותו
שמעו שעה ששוחחו עם אישיות זו או אחרת.
לכן אני מתבייש כמעט לגלות לך שגם
אני שמעתי משק כזה, שעה ששוחחתי עם
פרופיסור מרטיני בובר את השיחה המתפר-
טמת בגליון זה.

יותר מדי אנשים מדברים אצלנו על ה"
בעיות של אמש ושל מחר בבוקר. בארבע
השנים האחרונות, בהן היתה לי הזכות
לשוחח עם רוב האנשים הבולטים במדינה,
לא שמעתי כמעט אף פעם אחת קו מחשבה
המנסה להתחל דרך לדור שלם, לחזור אל
שרשי הבעיות העמוקות של 50 השנים ה-
אחרונות ושל 50 השנים הבאות.

בשיחתי עם בובר, שרק חלק קטן ממנה
אפשר היה לפרסם כאן, ישבתי כמעט מהרמם
נוכח גודל תפיסתו של איש הראוא את
חיינו במעורר הציפור. דמותו, המזכירה כל
כך נביא תנ"כי, עוד העמידה רושם זה.
כשקפץ מדי פעם מכסאו בהתרגשות, בדבריו
על כנסתו איומות ורעל אפשרויות נשגבות,
קל היה לדמיון אותו כנבאי על ה"
חומה, המסיף להמון המוכה סנוחרים.

יותר מכל, התפעלתי מאומץ לבו של בן
ה"75, שפעמים כה רבות איימו עליו במעשי
אלימות, ושככל זאת לא הנמיך את קולו
ולא הבליע על הדברים שהחרידו את נפשו.
כמה עולבים, כמה מאבסים יעומתו כל
אותם כתבתנים, נסני המחשבה והמעשה,
שהאימפוטנטיות הרוחנית שלהם מוצאת לה
פורקן בהסתה למעשי אלימות. אנו, בעתון
זה, התנסינו בהם. דיר שייב כתב בעתון
שאנו בוגדים ש להכחידם, ולא עבר זמן
רב עד שהתפרצצה הפצצה הראשונה במע'
רכת, שפצעה את דוש. משך חודשים גיהל
דבר והדור נגדנו מסע של הסתה פורועה.
תיאר אותו כחותרים תחת עצם קיום המ'
דינה, ולא עבר זמן רב עד שהתנפלו הקלגסים
בחסכת לילה על עורכי עתון זה.

שבוע שעבר, אחרי שהודענו כי עומדים
אנו לפרסם ראיון זה, ואחרי שכבר נתקבל
מכתב-איום, כותב טיפוס בשם שלמה מרץ
בחזרת לי אין לתת לבובר להשמיע את
דבריו, וכי לסבלנותו של הנוער העברי
יש גבול. הנוער העברי הוא, במקרה זה,
מר מרץ עצמו, שיישן בשקט במיתתו שעה
שחצי חריסר בריונים, שקראו את דבריו,
עלולים להתנפל על מישהו, לפי כללי הגבו'
רה הידועים: ששה מזויינים על אחד,
בלילה, ומאחרונים.

קשה להיות אורייגילי. ביחוד בישראל.
לפני ארבע שנים הופע העולם הזה בשער
חדש. הוא לא היה גאונני, וגם לא יוצא מן
הכלל. אך הוא היה ראשון מסוגו בארץ.
עברו שנתיים, ולא היה עוד עתון מצויר
בארץ שלא התגאה באותו שער עצמו, בשי-
גויים זעירים.

אולם טבעו של עתון, שאין הוא רוצה
להיות דומה לכל אחיו, רוצה הוא להודקר

דנוסעים לחץ דאריץ

כאשר נתקלתי במאמר העורר (העולם הזה 845)
על הנוער האומר לעצמו: "אני מכירה לעשות
משהו" — אני נוסט לפאריס! היה לי הרשם
כאילו דברים אלו יצאו מפי שלי עצמי... החלל
כאו ריק — ובחלל ריק עלול אדם להתנח.
אברהם ש, תל-אביב

50 שנים באוויר!

לתאר אותה ברפורטג'ה אישית. ולצלם תוך ריחוף באויר תמונות חסרות תקדים של אווירוקרקע בעיני האדם הצונח (עמוד 6) אלה התמונות הראשונות במסגרת מסגרת זו שצולמו אי פעם בישראל.

מערכת "העולם הזה" מביעה את תודתה העמוקה למפקד חיל הצנחנים, קציניו חייליו, שאיפשרו מבצע זה ועשו את הכל כדי לסייע להצלחתו.

אין "העולם הזה" מסחפק בתיאור מעשיהם הנועזים של אחרים. כתוב בידי עתונאים היושבים בנוחיות ליד שולחן הכתיבה. כאשר ביקש לתאר בצורה נאמנה את חווית חסרת הדוגמה של הצנחן, המונק מן המטוס אל תוך החלל הפעור, כשהגנתו היחידה היא מצנח הבד הדקיק, ביקש את אחד מחברי המערכת להשתתף בעצמו בצניחה, (ראה חץ בתמונה מימין)

מאת רענן לוריא

ציורים במטוס ומן הקרקע מאת דן ברנע

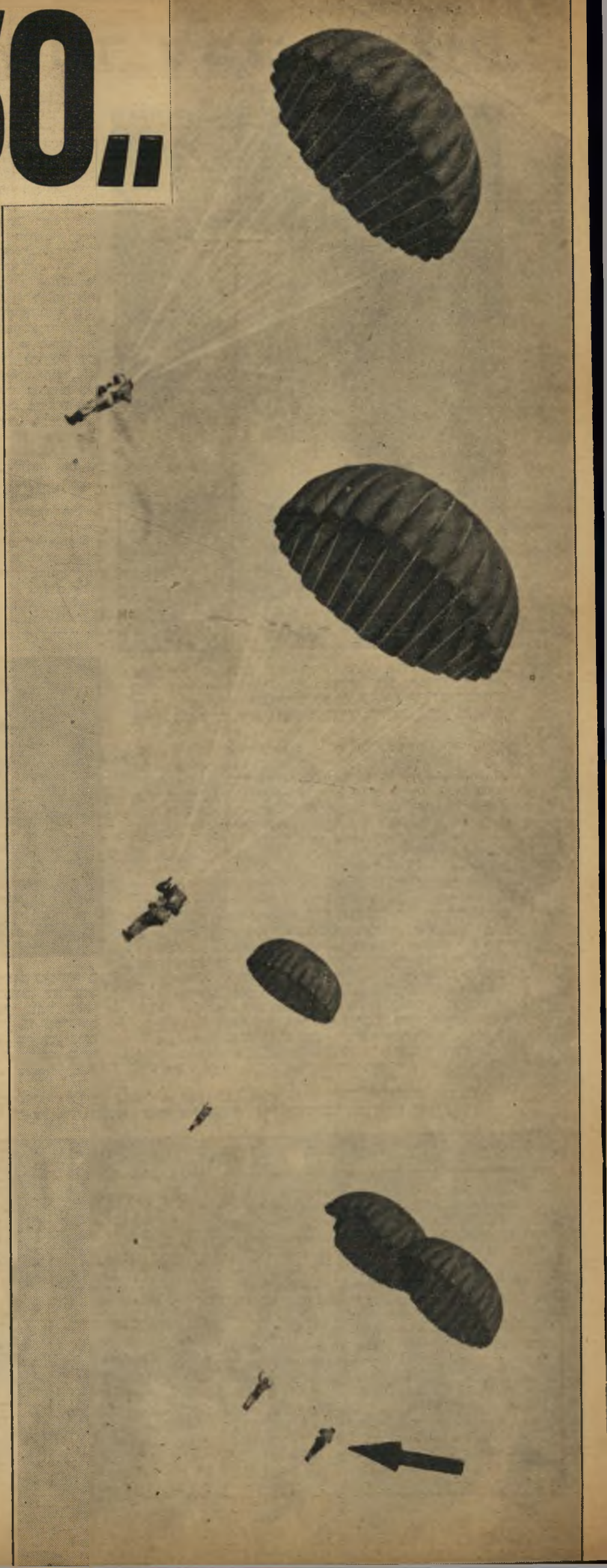
מאסובוס תוך כדי נסיעה. לא יותר מזוג אינני מרגיש עתה כל פחד, לגמרי לא. אני אדיש לבטייה. אני מסתכל לידי. היא לחה בכל זאת. לכל הרוחות, כל השכנוע העצמי הזה... אני מפחד, פחד יסודי, שורשי, ומלפני אשמח מאוד לעבור את שש השניות המצפונות לי כעת, כמה שיותר מהר. אשמח מאוד לראות את המצנח פרוש ושלם מעלי. אשמח מאוד להתייבב לפני קצין הקרקע, להצדיק לו ברשלנותי, ולהפסיד בקול משועשע "צניחה חבושה היתה היום, לגמרי לא רעה, לעזאזל! מתי ידלק כבר האור הירוק?" המשלח מביט בעיני חנוט בטבלת האורות שרק האור האדום דולק בה ביגותיים. עין הקרקע הוא רביסמל מנומס ואדיב, צנוע ונחבא אל הכלים. עתה הריהו מלך-מלכות המזכים, האדם האחראי לשלמותך ולשלמות הצנחתך. פיו פעור, מוכן לצעקה. פיו פעור מאוד — יש לו ארבע סתימות לפחות לבור הזה. בו ברגע שהאור האדום יפנה מקומו לאור הירוק, הבהיר — ישאג את הפקודה הגורלית ואז עלי להטיל עצמי בנזיקה החוצה... בפעם האחרונה שצנחתי נקדע המצנח באור. זינקתי אז מהמטוס בעלי גיים עצומות. כשפתחתיו, היתה לי משונה מן הרגשה משונה. משהו היה חסר בנוך התכול. — הייתי בודד לגמרי, במטוס נצבת הרביעי בדבוקה, משמע — צריך הייתי לראות שדושה מצנחם מימין וארבעה מן שמאל. אולם לא היה מאומה. העפתי מבט למעלה, והו גשתי כיצד הוזרחתי תוך אלפיה שנייה. קוץ גדול שהלך והתרחב בלי הפסקה בקימורת המצנח בישר לי שאני נוחת במן זרות לא אהודה.

מבעד לקרע יי כולתי להבחין כי שורת מצנחים חיביבה שהסתמנה כלהקה שלמה של אווירי בר צחור

מנג האויר חמים הבוקר, הטירון העומד מאחורי נושף הבל חם ולח על עורפי, ועומד לחוץ אלי כאילו הייתי רק דגית של מועדון לילה. הוא מזיע מאוד, אותו בחור בוגר גמנסיה "גאולה". אני יכול לראות את כף ידו המתוחה, בעלת הורידים הבולטים והכחולים, מוכנה לפנות את דלת המתכת בעוית תוך אותה שנייה בה יטיל את עצמו באימה החוצה. טיפת זיעה נוצצת מזרחת לאיטה על כף ידו — זה שלוש שניות תמימות אני עוקב אחריה. הזמן חולף באיטיות משגעת כאשר אתה עומד לפני דלת הניקה. ידי לופפות בחזקה את שני צידי הפתח, נהנות ממגעו הקריר של האלומיניום, רגלי בוחרות לעצמן עמידה נוחה עד כמה שיותר, קצה המגף השמאלי בולט כדי שלור שה סנטימטר מחוץ לדלת המטוס. 300 מטרים בויק מפרידים עתה בין האדמה הטובה לי בין קצה מגף חום זה. שוב נתקל אני באותה תופעה משונה, השניות העוברות מהרגע בו אתה מתרומם ממושבר לקראת הדלת — חולפות עליך כשאתה מבצע את כל פעולות תיק הגופניות כפינוקיה — מעשה אוטומטי מושלם. אתה בודק את מצנחך מבלי לחשוב, ובדיוק כך אתה מתגרד ומפוס לעצמך ומי תפקד מבלי לחשוב — פעם עלי לנסות לזכור לאחר שהגעתי לקרקע מה היתה בדיוק הניעה שפיומתי לעצמי לפני הניקה.

נפל בגורלי לצנחן הפעם עם יחידה של טירונים, שזו הצניחה השניה שלהם. אני מגחך קלות על חשבון אותו טירון העומד חוץ אלי, כל טירון מקפיד מאוד למלא ב"יוק ויותר מבדיוק את כל מה שהורוהו מדיכיו בקורס הוא לא יעז לנסות כמלא הנימה מאמוני הוא ידבק בהם בכל לבו — כיוון שהוא בטוח שזה הדבר היחיד שיגרום לכך כי מצנחו יפתח באמת.

פחד. דומה שכבר עברתי את השלב המי חורבן הזה, — פחד לפני כל צניחה... 10, 12 הצניחות הראשונות קשות. אחריכך — גמרת עם אותה בעיה, וחס. אתה קופץ החוצה בהתרגשות מהולה באדישות מוזרה, יתכן שדומה היא להתרגשות אדם הקופץ

דבוקה, מונח מקביל לכתה בחיל הצנחנים

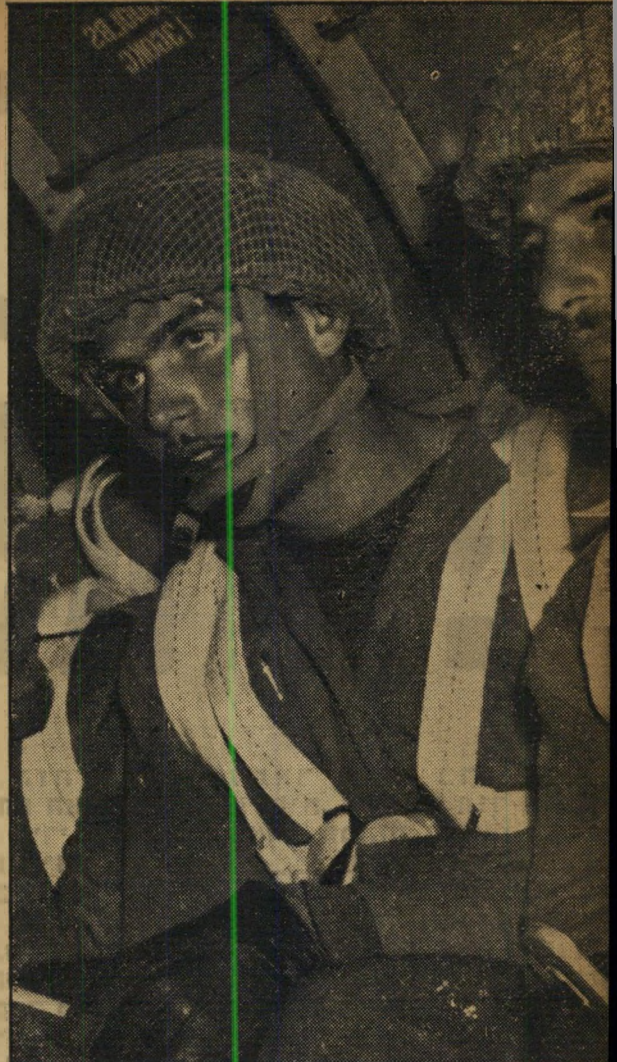
רגע אחד לפני הזינוק

מוכרת וידועה... זוכר אתה את צניחתך הראשונה? אז, אמנם היתה פרוצה יותר, מוררה ומפחידה לאין ערוך... כל החכמה היא להתרגל אליה, להתחייס אליה אפילו באהדה קלה... בזלזול קל... כל הצרה היא שיכול אתה להיות בחור פיקח לפני הצניחה. גבון מאוד לאחריה — אך כאשר אתה מבצע אותה, מתבלעת כל אותה פילוסופיה תוך ששניות — אותן שניות בהן אתה מייחל בשפתיים הדוקות ובעיניים סגורות ל— הלם הק"ל שישמע מעל לראשך.

כאשר מונק אתה מבעד לדלת המתכת של הכטוס, חייב אתה לבצע לא יותר מחצי צעד חוצה. זרם אוויר סוחפני ותקיף גורף אותך בפראות מולת המטוס, מטיח אותך במשך אותן שניות חסרות המצנח אל מאחורי ה— מטוס. קשה לי להתגבר על ההרגשה הלא נעימה של חוסר אונים מוחלט, חוסר אפ— שרות לעשות משהו, השוררת בי בזמן הווי נוק באוויר. הייתי ממליץ לכל מורה פסיקה הנתקל בבעייה כיצד להמחיש לתלמידו ה— מטומטם שאחרי זה משהו, שישלחו לצניח— חה... כן, זהו. הקפד להיטמטט משעת הריצה לדלת הפתוחה ועד לשנייה בה יפתח ה— מצנח. סמטוס יטויד, חסר מחשבה לחלוטין, אותו סמטוס בהמיימחוסם חייב להיות ציודך האישי ברגע הצניחה, ואז, קיימים סיכויים רציניים שאפילו תיהנה ממנה.

אני ממשיך לחלוף באוויר במהירות העלולה לסמר את שער ראשו של כל שוטר תנועה ממוצע. הפעם שונה הצניחה מצניחותי ה— קודמות. הנה, בדרך כלל, היו צניחות אימור נים בתחילה, וצניחות מבצעות חמירוניות לאחר מכן. מיד לכשיפתח המצנח עלי לזכור לגרד את רגל ימין. יש להניח שיהיה זה

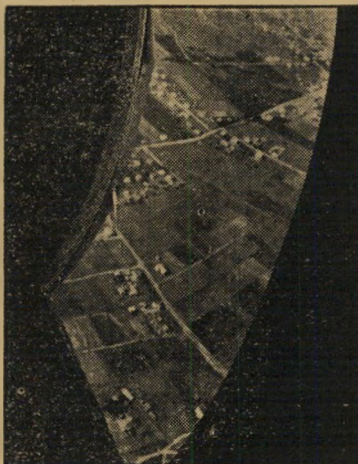
כוננות: אברהם הוא קצין בעל וותק צניחות רב. עוד צניחה בשבילו לא תעדה ולא תוריד הרבה. יתכן שבארוחת הערב ישכח כמעט שצנח הבוקר. אולם כינתיים הוא צופה בעיניים כוחות בחלל העמוק.

תענוג עילאי. הצניחה הפעם מוקדשת למטרה אחת בלבד: צילומים תוך כדי הקפיצה.

פלא-א-פ. מצנח עגול, גדול ויפה נפרש מעלי בבת אחת. מזג אוויר באמת נהדר הבוקר — חמים ושלח. יש סיכויים טובים שהיום ירדו המצנחים לאט ובלי טיטולים. דבר הולם מאוד את המטרה שלשמה יצאתי הפעם לצנות. יש לי עוד כ-40 שניות עד שאגיע לקרקע. כל החכמה להתרכז עתה, לא לאבד אף שנייה אחת.

המצנח מיטלטל קלות ימינה ושמאלה — שלוף אח המצלמה מנרתיק — זהו — — הצמד אותה לעין — יופי — — לחץ על הכפתור. כן, מצאתי לי מקום משונה במקצת להתאמן בצילום. בדרך כלל אני מגיע גם לרמתו של צלם חובב. אולם בסוחני שהתמונה הזאת לפחות, תהיה טובה. יש לי עוד מאתיים מטר עד לקרקע. באם נרשה לרוח לסחוף אותי מעט משדה הנחתה, באם ניתן למצנח להתהולל בנדנודים מעל לראשי, ובאם לא נהיה קטנוניים ולא נסדר את הריחמה של המצנח הלוהצת על הגוף במקומות הלא נכונים, תוצאה רגילה ביותר של הזניקה באוויר לפני כן — אזי אין כל סיבה שלא נצלם בלי הפסק עד לקרקע — ליתר דיוק עד ל-10 מטר מעל לקרקע. לקרקע ממילא תגיע איך שהוא — לכל היותר, באם לא תטפל במצנח כראוי עלול אתה לספוג חבטה גדולה יתר על המידה — אולם לאחר אותה צניחה במצנח קרוע תיראה לי כל נחיתה על הקרקע כהשתרעות על שמיכת פוך של מלון „המלך דוד“.

הבחור שמשמאלי, זה שעמד במטוס מאחורי, בודאי מאושר מאד

כן, 300 מטרים בדיוק מפרידים מרצפת דלת המטוס לאדמה. זהו הפתח המוביל שבו צנח במטוס מסתכל בה, מי בעיניים יראות, חוששות, מי בעיניים מסוקרנות ושלזות. הכל תלוי במספרי הצניחות שכבר עבר.

צפיה: בעוד שתי דקות יצטרך הרביטוראי כחור העיניים הזה לזנוק מבעד לדלת המתכת לתהום. אין הוא ירוע כפחדן. להיפך. אולם ישנו דקות — יותר נכון שניות — הוא מרגיש שאין הוא יותר מבשר ודם...

רים ושלזות על הרקיע, שירדו במהירות בעל-ביתית ולא היסטריית ובהולת, כאותה מהירות בה ירד מצנחי. שהלך ודמה יותר ויותר לסלון של תופרת קומבינוניים.

לאחר שהתעוררתי מהעלפון שירד עלי כתוצאה מההטחה בקרקע, בעזרת שתי מימיות מבורכות של שותפים לצניחה שהגיעו אחרי לקרקע ושאלו אותי בסקרנות כנה באם מהרתי להצנח שניה או שחשבתי כי אחרתי לרכבת האחרונה — התיצבתי לפני קצין הקרקע, הודעתיו שהגעתי.

הקצין הסביר לי בידירות, באופן מדעי ביותר, שהסיכויים של קריעת מצנח באוויר הם אחד לחמש מאית בערך. „עתה“, התחזה, „יש לחיל הצנחים אפשרות לצנות 499 פעם מבלי שהמצנח יקרע — כך אומרת הסטיסטיקה.“

„קפוץ!“

את העיניים מבכר אני שלא לפתוח עדיין, כל זמן שהמצנח לא נפתח. הידיים צמודות בעוית קלה לריחמת המצנח, המגפיים צמודות זו לזו בקפדנות משונה. פרי אימוני צניחה במושכים ונוקשים, ואותה חלחלה מעודנת. מזויעה במקצת. האופיינית לכל אותן שניות בהן מועף אתה בגובה של 300 מטרים ללא מצנח פתוח. חולפת בגופך קצה קסדת הפלדה הכבד ועד לסוף מגפריך החומים. כן, חלחלה.

בין לקפיצה! ידיים צמודות בעויות למכנסים, שם תשארגנה עד תתקרבנה לדלת ואז תלפותנה את פתח המטוס. הידיים, בזמן הזינוק

רגע אחד אחרי הזינוק

אותה הצע מפקד הקורס שהוביל למק לקפוץ או לעזוב את הקורס — חכך בדע ועלה עוד הפעם על הסווינג. נעמה, חגור רתמה, ושני המשלחים לי "היכרו" ו"קרא המדריך. "אויקי, השיב הגינגי בצורה ידידותית, "אני מוכן". "קפוץ!" הגינגי פנה באיטיות שלוחה לאחוריו, וכל בעינים מאשימות בשני המשלחים, וא להם בקול מייסר. "אתם ניסיתם לדה המשלחים הסתכלו בו במבטים משחוממ והגידו בכתפיהם בתמהון. "היכון —" זעק המדריך השלישי הענין היה לו לזרז כבר — "קפוץ!" כקול בוכים פונה הגינגי שנית לאחוריו, ותבע מהמדריכים לא לדחוף אותו בשום פנים ואופן.

עומד למטה, ונותן את פקודת הזניקה. מיד עם הישמע הפקודה חייב החניך לקפוץ למטה בתנופה. הוא סופג חבטה רצינית למדי אשר נפילתו נעצרת, חצי מטר לפני הקרקע, על ידי הרצועות. מכח התנופה הוא ממשיך להתנדנד ("סווינגים") בכח רב, דבר הנותן לחניך שמץ מההרגשה של הצניח עמה. כל הפעולות כאן מבוצעות כאילו הוא זונק מהמטוס ממש.

ובכן, עמדנו מספר חניכים ירודי-מוראל על אותה גווסרה ארוכה. מייחלים באימה לקפיצת הסווינג הראשונה שלנו. מלמעלה, משום מה, נראו 6 מטרים תהומיים לאין שיעור יותר מאשר נראו מלמטה למעלה. אחד אחד נעמדנו לפני המעקה, חגורים רתמה וקפצנו למטה בעינים עצומות. היה זה המבחן הראשון לכל אחד מאתנו — כיוון שכאן היה כל אחד חייב להתגבר על פחד

השלישי הוא עלול לקלל, בפשטות — אולם קללה כזו שתנורם לכך שגם המצינו הלבן יסמיק לחלוטין.

עוד מעט אנו נוחתים. יש לי לפחות 6 תמונות, דומני. כדאי עתה לסגור את המצלמה. כן — — הנה הולך ובא הרגע הראשון בו אינך יודע להחליט באם אותה נופל על האדמה או שהיא מסתערת לפתע עליך.

הצמד עתה את רגליך היטב. הפעם הצניחו אותנו על אדמה צהובה, מדברית ורכה. קיימים כל הסיכויים לנחיתה קלה.

לפני למעלה משנתיים, היה לי העונג להיות חבר לדבוקה של סגן-משנה גוויס גולד וטוראי כהן. שניהם היו הפחדנים הגדולים של הקורס, בשניהם התפתחו תסביכים משונים לגבי כל חפץ שהיה

"קפוץ!"

רגעו הימנית וקופץ. רק הכבל עוד מקשר אותו אל המטוס.

עתה. ההבדל בין צנחן בעל חוק לבין טירון הוא, שהראשון חושש מרגע הנחיתה, בה עלול לספוג מהלומה לא נעימה או אפילו מסוכנת — בה בשעה שהטירון, כמובן, מתהבט קשה בבעיה כיצד לא לקפוץ החוצה בגובה 900 רגל ברגלים משקשקות, אלא שלוחות פחות או יותר... אותו טירון, שזה עתה סיים את הגימנסיה, נראה עתה הרבה יותר מאושש, אם כי נראה היה לו שהוא נכנס לבוך איום בכל עסק הצניחה הנלווה הזה...

לאחר מכן, כששאלתיו מדוע זה התנדב לחיל-הצנחנים דווקא, התודדה בגילוי-לב מפי חיע שעד שהגיע לקורס הצנחנים נחשב ל"פחדן הגדול ביותר בשכונה. פחדנותו בין נערים צעירים, בחברה של נערים בני 14-18, היא יותר מפגם. בעיניו היה זה מום רציני — כיום המפריע לו מבחינה חברתית. הוא החליט "להראות" להם, — בצורה המוחשית ביותר — והלך להיות צנחן. אולם אותו בחר לא החזיק מעמד יותר מחמש הצניחות הדרושות לשם ענידת כנפי הצנחן. פשוט, מלכתחילה אסור היה לו לצנוח. צנחן טוב, בסופו של דבר, יהנה מהצניחה — יהנה אפילו מהפחד שבצניחתה. יש בו בפחד הזה משהו יפה ומרתק. משהו משכר ומלא קסם — יש בהן, באותן שניות בהן המצנח עדיין לא פתוח ואתה מועף בחלל במהירות של פגז, הימור, כביכול, עם הגורל. — משהו נהדר, יפה באמת.

אותו בחר היה קרוב מאד אלי עתה. ניכר היה עליו שחיכה בקוצר רוח לרגע הנחיתה על האדמה הטובה — והיה לי כל הכבוד לצלמו כאשר קסדתו שמוטה לו על מחצית פניו כמקויו. בעוד אותו גבר צעיר לא מהין להוריד ידיו מרצועות המצנח ולישר את הקסדה. אותו פתי יקבל מהלומה נוספת בראשו בגלל הזנחה זו.

מלמטה רעם כבר קולו של גיורגי ברמקול. גיורגי הוא קצין-קרקע היום. גיורגי, באחד הימים, יהיה בודאי מוצג מוזיאוני יקר ערך. הבחור הבלונדי הזה, שובב וגחכן, יכול לתת הרצאה מקיפה, מעניינת ומרתקת כיצד העובדה שלעמים אין הצנחן מגיע לקרקע אינה משנה את זכותו לרשום בפנקסו צניחה אחת, כל זמן שקפץ דרך מטוס בשעת פעולה. גיורגי צנח פעם — אולם מעולם לא הגיע לקרקע, כתוצאה מאותה צניחה. אותו בחר זונק מבצע לפתח "הדקוטה", ומיתרי מצנחו נאחזו בגלגל האחורי של המטוס. כל מיתרי המצנח כבר היו קרועים — מלבד שנים בודדים, הדברים היחידים שמנעו מגיורגי מלנשור תרומה. אטאט, הודות לתיאום מצד צוות בין חבריו הצנחנים שנותרו במטוס — נמשך הבחור פנימה למטוס. אך נחת המטוס בדהש התעופה, אך גיורגי לחדר המצנחים, וכעבור 40 דקה נראה מצנחו מרחף שניה ברקיע, צחור ועליו.

קצין-הקרקע נותן עתה הוראות לצנחנים. לזה יקרא לגלוש יותר ימנה, לזה יעץ לסגור את רגליו תוך כדי צניחה — ואת

זוהי תמונה יחידה במינה, שצילם הצנחן שנשאר במטוס, משגופו קשור למטוס עדיין רצועות-המבחן מיוחדות. בשניה זו עוד ארזו המצנח על גבו של חבריה-המערבת, הנופל כאבן במהירות עצומה. בעוד שלוש שניות יומתח הכבל, הנראה היטב בתמונה, ישלף החוצה כבת אחת את המצנח שיופדם באויר, יעצור בהם את הצנחן שיתחיל לרחף באיטיות בהדרגה.

"נפול!"

של ממש, לא פחד תיאורטי שאיננו מחורר די צרכו. מבינים אתם, בעומק של 6 מטרים ציפה משטח בטון, בהיר וחלק. כהן היה אחרון. הוא הצליח עד הרגע ה-אחרון ממש להתחמק, כדי לדחות את הרגע האיום. כהן, בדרך כלל, היה גינגי. עתה קיבל פרצופו צבע ירקרק. הוא ניגש למעקה התבונן למטה. כולנו הסתכלנו אליו למעלה בציפייה כנה. עתה יבוא הגמול האמיתי. הסי-תדרנו כל אחד בנוחיות, תפסנו מקומות טובים עד כמה שאפשר, וציפינו. הגינגי — חוקה עליו שלא יקפוץ סתם ככה.

"היכרו!" רעם קולו של המדריך. הגינגי גיי המשיך להסתכל למטה בעינים זגוגיות, ולאחר חישוב מרובה, הפנה את גבו והחל מתיר את רתמתו, לתדהמת שני המשלחים שעמדו לידו. "אתם באמת חושבים שאני השתגעתי לגמרי?" סינן בחימה קל מבעד לשיניו. "לקפוץ מכאן? אדם בגילי?" לאחר שעמדה בפניו תברירה המידית,

עשוי משי או שהזכיר במשהו אלומיניום של מטוס. גוויסגולד, למשל, הודה בפנה מלא, שנה וחצי לאחר סיום ה-קורס — לאחר שהשתחרר ונכנס לעסק כזכנן בחנות לכובעי נשים של גיסו — שכל פעם שהוא עובר על פני חלון ראוהו של חברת נסיעות והוא רואה את צילומי המטוס סים שם, חוקף אותו קבס, והוא מתחיל להרגיש חולשה כללית. טוראי כהן היה פחדן מספר שנים.

בשעת האימונים היינו צריכים לעבור, בין השאר, אימוני סווינגים. סווינג זהו מכשיר מתועב, עשוי כולו מתכת, בגובה של ששה מטר, ממנו חייב החניך לקפוץ למטה. החניך עומד על הגווסרה לבוש ברתמה של מצנח, קשור לשתי רצועות ארוכות המחוברות בקצה השני לראשי שני עמודים. שני מדריכים עומדים על גווסרה זו, ומטפ-לים בחניך, מאמינים אותו בצורת העמידה הנכונה, הוניה הנכונה וכו'. מדריך שלישי

הכטה חזקה מזכר רה להכרה-המערבת כי הגיע לקרקע לאחר גילגול מת-רומם הצנחן, מקיף בריצה את קימורת המצנח, הרובי עתה על הקרקע. עליו לקפל את המצנח בחזירות קפדנית, ולהחזיר

"קפץ!"

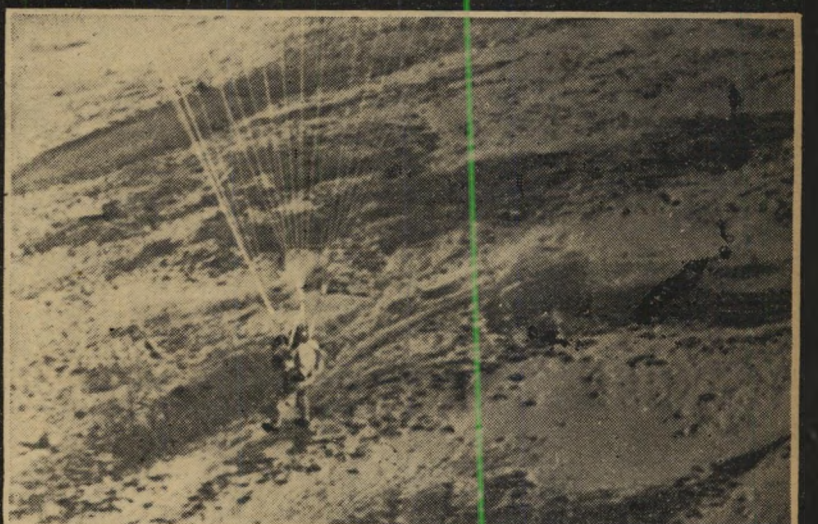
50 שניות באויר

אלה הן ארבע התמונות שצולמו תוך כדי צניחה על ידי רענן לוריא, חובב בלבד. המצלמה, לייקה רגילה שהטיפוז בה פשוט יחסית – הוכנה וכוונה מראש על ידי הצלם הראשי שנשאר במטוס ואשר צילם את התמונות בעמודים הקודמים. מיד כשהרגיש הצנחן שמצנחו נפתח, שרף את המצלמה מן הנרתיק שהיה קשור ברצועות לחזהו ולחץ על ההרף.

מיתרי המיצנח הם ההגה של הצנחן. על ידי משיכות של מיתרים שונים. מוריד הצנחן אחד הצדדים של המיצנח. מכיוון בצורה זו את תנועתו ברוח. המיתרים, עשויים משי חזק. וכל אחד מהם מסוגל לשאת משקל אדם מבלי להקרע.

מיצנח בורד משחיר באופק. הצנחן. מירון שזוהי צניחתו השלישית בלבד. לא ידע לשלום על מיצנחו. ניסלטל אל מחוץ לשורת שאר הצונחים. התמונה צולמה מיד לאחר היפתח המיצנח. בגובה של 800 רגל. ברקע: חוף הים.

200 רגל מהקרקע. בעוד עשר שניות ייחבט הצנחן בקרקע. בפניה השמאלית למטה נראה כבירור גר עשן. שהוצח במיוחד לכיוון את המטוס ולהראות לו את כיוון הרוח. כל הצנחנים ירדו במרחק של חמישים מטר מסביב לסימן.

צנחן זה מפר את אחד החוקים הייסודיים של הצניחה. במקום להצמיד את שתי רגליו זו לזו. הוא מפרפר בהן ברפיון. בגלל פרפורים אלה. הסתבכו מיתריו. הקטינו את קוטר המיצנח. גרמו לירידה מהירה מן הרגיל.

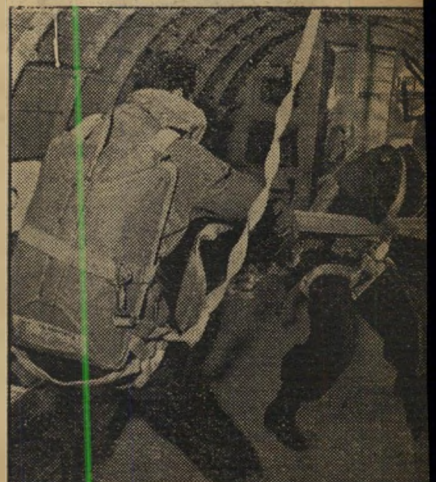
(המשך מעמוד 5)

הדחיפה הזו רק מפריעה לי.

המורכבים החלו להסמיק מחימה. ב"קפוף" השלישי קרצו אחד לשני, ודחפו אותו באמת. עליו וגברי השתחרר לאחר הקפיצה הגייגה מרתמתו, והסביר: "זהו זה, כשנותנים לאדם לקפוץ בעצמו, מבלי שידחפו אותו – הכל הולך חמש-חמש".

כאשר צנחנו בקורס את צניחת הלילה הראשונה שלנו, נפל בגורל כהן וגויסגולד לצנחן זה ליד זה. שניהם היו מעודדים זה את זה, מרימים איש את מוראל רעהו. בכלל פיתחו ידידות בולטת ביניהם בזמן הקורס. זוכר אני כיצד קפצנו אותו לילה לתוך עלטת החלל.

המטוס כבר הספיק להתרחק, היה שקט מחלט ברקיע – אי אפשר היה לראות מארץ מה ידעת שהגעתי לאדמה רק לאחר שספגת את החבטה עצמה. לפתע, בגובה של כמה מאות רגל מהקרקע שמעתי קולות בהלה פרוצים ומעוררי זועה. גויסגולד נכנס עם רגליו לתוך מיתרי מצנחו של כהן, והסתרבל בהם. עד שהתקרבו שניהם לקרקע היו קרוב

כמה רצועות בד – זה מה שנשאר מיחירת הצנחנים שעוד לפני

שירת הכרבור... עוד רגע והפרח הנהדר ישתרע על הקרקע, יחזור שוב ויכנס בד משו מקומם.

העם

משחק החתול

אחרי התפטרותו של דוד בן-גוריון, נאנחו הרבה אנשים במסדרונות הממשלה אנהל של הקלה. כי אין אדם יכול לנוח ולהירגע בשעה שהרגע ששמו ב. ג. שוכן בקר" בת מקום ועלול להתפרץ בכל רגע. לכן בחרו, בניגוד מפורש לרצונו של ב. ג. עצמו, במשה שרת כיוורשו. יהיו ליקויו של שרת כאשר יהיו, כך חשבו, לפחות אין לצפות ממנו להתפטרות.

אולם המרחק בין שדה-בוקר וירושלים אינו גדול, והרגע המתפרץ בנגב נשמע היטב גם בבירת המדינה. ב. ג. לא חלם כלל להקל על חייו של המועמד לירושו, אותו אין הוא אהב אהבה לוהטת. עוד היו כמה הפתעות באמתחתו. השבוע יצאו משם הראשונות.

הפתעות אחרות. אין אדם אוהב להיות מועמד לראשות הממשלה לעולם ועד. מגיע הרגע שהוא רוצה להיות ראש-ממשלה ממש. כשבא רגע זה בחייו של משה שרת, החליט לשים קץ למשאומתו עם הצ"כ שמשך בלי סוף, להיענות לדרישותיהם העיקריות. בין השאר: סגנות במשרד ה"ח נוד. החשבו: מאחר שלמפא"י ולצ"כ יש רוב יציב בכנסת לבדם, יצטרכו המפלגות הקטנות להיכנע.

ההסכם נחתם. מיד באה הפתעה מספר 1 משדה-בוקר: ב. ג. הפליט דרך אגב שלדעתו מגיעה סגנות במשרד החינוך לד"ר תימ. התוצאה: הדתיים הודיעו מיד שלא ייכנעו לשרת, במרכז מפא"י קמה סערת התנגדות להסכם עם הצ"כ, כל העסק התחיל מחדש.

מיד קפצו הפרוגרסיבים על המציאה. דרשו להוריד בכלל מן הפרק את הסעיף השולל נציגות בכנסת מן הסיעות הקטנות. עליו הוסכם בין שני הלוחמים הרעבים. פנחס רוזן ממילא אינו מעוניין להמשיך בכהונתו כשר, משתוקק לחזור למשרדו כעורך-דין מצליח ומשגשג. גם חבריו סברו שהאופ"ר יציה עדיפה על הצטרפות לממשלה המחייבת להתאבדות — וכי טובה מכל, ממשלה בהש"ת פחות ובל"ה צ"כ.

ב. ג. הסתכל במחזה, נהנה כחולל ה- משחק עם עכבר במלכודת. להשלמת התמונה זרק פצצה שניה, הביע את דעתו שהמעניק האמריקאי עלול לגרום לשיעבוד המדינה. היתה זאת טטירת לחי למשה שרת, המייחס חשיבות רבה למעשי האמריקאים, וגם קריצת עין לעבר מפ"ם, שהחליטה זה עתה לא להצטרף לממשלה, אף כי מפא"י נענתה למעשה לכל דרישותיהם.

משה סיוויפוס. בינתיים ישב משה שרת במשרדו, רחוק יותר מתמיד מהקמת ממשלה שתשמש את שמו. הוא דמה מאוד לגיבור האגדה היוונית, סיוויפוס, אשר האלים קיל" להו ללגלג אבן ענק אל ראש ההר, שהיתה נהמט ומתדרדרת למטה כל פעם כשהגיעה כמעט לפיסגה.

אלא שהפעם עבר תפקיד האלים לדוד בן-גוריון.

מדיניות

הזמנה לנציג

בחוגי משרד החוץ הילכה השבוע השמועה כי שר החוץ משה שרת עומד לנוף בר"ר יוחנן שנער וביועצו המדיני, ד"ר חיים יחיאל, על ביקורו הרשמי אצל נשיא הרפובליקה הגרמנית המערבית בראש השנה האזרחית, ללא קבלת הוראות מפורשות על כך מיר"ר. למה? אולם למעשה היה אחראי, בעקיפין, לצעד זה שר החוץ יותר משליחו אובד"ה העצות בגרמניה.

במדינות אירופה קיים הנוהג הדיפלומטי, לפיו מתייצבים אנשי הסגל הדיפלומטי בכל ארץ בראש השנה לפני נשיא אותה מדינה, מביאים בפניו את ברכותיהם לו ולעמו לקראת השנה החדשה. יושב-ראש משלחת השילומים הדר"ר שנער, אשר אם כי אינו מוסמך לדרגת ציר יש לו דרגה מקבילה בסולם הדיפלומטי המקובל, מצא את עצמו מוזמן לסעוד.

הד"ר שנער היה כמובן מודאג מאוד מהז' מנה זו, כיוון שההוראות הקבועות ממשרד החוץ הירושלמי אסרו עליו לעשות כל דבר

• למרות שאנשי לאחדות העבודה, בהנהגה יגאל אלון, אחרון ציונינו וחבריהם. דרשו בכל תוקף את ההצטרפות.

העשוי להתפרש כקשירת יחסים דיפלומטיים רשמיים. אולם לאחר חקירה נוכח לדעת, כי ההזמנה שנשלחה אליו יצאה מלשכתו של נציג הוותיקן בגרמניה, המשמש גם כזקן הסגל הדיפלומטי.

שנער התקשר עם נציג הוותיקן, ניסה לברר אם ההזמנה נשלחה אליו ביוזמת משרד החוץ של בון. קיבל הסברה מפיו של נציג הוותיקן, כי אמנם לא קיבל הוראה מפורשת, אולם שלח אליו את ההזמנה לפי הסדר הרשום בחוברת הרשמית של הנציג גייות הדיפלומטיות בגרמניה, בה הופיע שמה של מדינת ישראל בין הנציגויות הדיפלומטיות למחצה.

ללכת, לא ללכת. מצבו של שנער געשה בלתי נעים כאשר נאמר לו כי העתק מרשימת ההזמנות כבר הומצא למשרד החוץ

על מקור חשוב זה, יאלץ לקבוע שער חמישי לדולאר.

עתונות

תוארים לבחירה

זמן מה לאחר פרישתו של דוד בן-גוריון מראשות הממשלה ולאחר שנשיא המדינה הטיל על ח"כ משה שרת את הרכבת ה"ממשלה החדשה, החלו קוראי העתונות ו"מאויני הרדיו לשמוע על תואר חדש, חסד" תקדים: שרת נקרא "ראש הממשלה המיו" עד". אם כי יודעי חוק רדין ידעו כי תואר כזה אינו בנמצא בחוק הישראלי, הרי ראו בשירותו החוזר ונשנה בקרב ישראל אישור רשמי לקיומו של התואר.

אולם רק מעטים ידעו שממציא המונח

פנחס רוזן ואהרון ציונינג

סגירת-לחי פה, קריצת-עין שם

הוא לא אחר מאשר עורך הארץ גרשום שו"ק.

כי החוק הישראלי והחלטות הכנסת וה"ממשלה הכירו עד כה רק בשני תארים: מ" מלא מקום ראש הממשלה — לגבי אדם ה" משמש כתפקיד זה בעת היעדרות קצרה של ראש הממשלה, וראש הממשלה בפ" על — לגבי אדם הנושא בתפקיד זה זמן מ" מושך יותר.

אולם שוקן, אשר עתונו מלא אהדה ל" שרת, חיפש תואר הולם לעובדה ששרת אינו רק ראש הממשלה זמנית, אלא עשוי לשמש בתפקיד זה גם באורח קבוע.

חנופה לשלטון. שוקן הורה לעורכיו לקבוע את המונח "ראש הממשלה המיועד", שרת, שקרא בעיון רב את הארץ, ביחוד מאז החל עתון זה מחניף לו במקצת, כגון הפרסום שנעשה באמרו של שבתאי טבת לדעה, כי השמועות על אופיו החלוש של שרת מוצאם מבן-גוריון והמקורבים אליו, הורה למזכירו להתקשר מיד עם הגהלת

הגרמני, וא"ה הופעתו תתפרש על ידו כעלבון מפורש.

שנער התייעץ עם סגנו לענינים מדיניים, הד"ר חיים יחיאל, ושניהם באו למסקנה שהם נמצאים במצב טפשי, שאינו אלא תוצאת המדיניות הישראלית הבלתי-ברורה.

ימים ספורים לפניכן, ביקר הד"ר שנער בלוחית הד"ר נחום גולדמן אצל נשיא הריפוב"ל ליקה הגרמנית, הפרופסור הויס. כיצד יוכל איפוא עתה להתחמק מלהגיש לו יחד עם יתר הדיפלומטים את ברכותו לשנה החדשה? כיוון שהזמן שעמד לרשותו עד לקבלת הד"ר פנים היה קצר למדי, לא ניתנה לו אפשרות להתייעץ עם הממנים עליו בירושלים, החליט לקבל את ההזמנה.

הצטדק שנער. "גם נציגי המשלחות ה" אוסטרית והפינית, אשר מצבם הדיפלומטי דומה לזלל ישראל, הופיעו לפנינוה זו."

תעשייה

השער החמישי

"השער הגבוה ביותר, של 1.8 ל"י לדולאר, ע"ד אינו הגבול האחרון", טענו בעלי מלט-שות היהלומים, שדרשו השבוע לקבוע עבו"ר שער גבוה יותר. הם לא היו זקוקים לחי" שובים מסובכים כדי להוכיח את צידקת דרי-שותיהם. ח" שוב הכנסותיהם הוא פשוט מאד: על כל לירה שטרלינג שהאוצר מוציא על יבוא יהלומים גולמיים, הם מוסיפים במכירת התוצרת המוגמרת דולאר נוסף, מחיר עיבוד היהלומים בארץ.

עד כה כיסה הסכום של 1.8 ל"י, אותו קי" בלו מהאוצר עבור כל דולאר, את הוצאות היצוא, השאיר גם ריוח ליצרנים. אולם תו" ספת היוקר לפועלים, שהלכה וגדלה בזמן האחרון באופן ניכר, קילקלה את שורת הח" שבון. "התעשיינים שמיצרים עבור השוק ה" מקומי מעלים במקרה כזה מיד את מחיר ה" חורה לצרכן", טענו היהלומנים. "אולם הצ" חשב בעליית תוספת היוקר בישראל. הוא קונה יהלומים לפי מחירים בשוק."

לדבריהם, לא יוכלו להמשיך את הייצור אם לא יועלה, עבורם, שער הדולאר. הם מ" איימים בהשבתת המפעלים. אולם, גם לאוצר ידוע, כמו להם, שתעשיית היהלומים מכ" ניסה בממוצע 2 מיליון דולארים לשנה לקו-פה הרעבה. אשכול לא יסכים, כנראה, לוותר

מחלקת החדשות של שירות השידור ולהור"רות אף להם לתת מהלכים למונח החדש שאיש לא קבעו או אישרו.

יודעי דין ערערו קשות על מונח זה. טענו שתורגם מאנגלית מכלי ושהמתרגמים יבינו את מובנו של המושג במקור. אמרו הם: ראש ממשלה מיועד או נשיא מיועד הנו אדם שנבחר כבר סופית לתפקידו, אלא שטרם הרכיב ממשלה וזו עדיין: לא זכתה כגון איזנהואר בתקופה שבין היבחרו לבין השבעתו, או נשיאה החדש של צרפת במ" שן שלושת השבועות מיום בחירתו עד ל" כניסתו לתפקידו.

אולם מבחינה חוקית — קבעו אלה — עדיין אינו ראש הממשלה המיועד מאחר שטרם הרכיב ממשלה וזו עדיין: לא זכתה לאימון הכנסת. פסקו המומחים: לפי שעה צריך שרת להסתפק בתואר הצנוע של מוע"מד לראשות הממשלה.

ימית עניים

בכמה ממערכות עתוני הבוקר הקטנים (או העניים) היה יום ב' בשבוע שעבר יום שחור: בעמודים הראשונים של רוב העתו"נים המחזיקים סופרים מיוחדים בארצות-הברית הופיעו כתבות מקיפות, תחת כות"רות שמנות, בהן בישרו הסופרים לעתוני"הם כי עובד האישור לתוכנית הסיוע ה" צבאי לפאקיסטאן ולארצות-ערב, לעיכוב זה גרמו גם מחאתה של ממשלת ישראל.

חסרון ידיעה זו הטריד לא רק את מנות"תם של עורכי העתונים הקטנים. לא פחות מכך התרעמו על ליקוי זה באינפורמציה כמה מן העובדים האחראיים של יונייטד פרס, סוכנות החדשות האמריקאית היחידה הפועלת בארץ, שמשדריה הפולטים 80 מלה לדקה משך כמעט 24 שעות ביממה ומס"פקת כיסוי מקיף לא רק של התפתחויות פוליטיות כה חשובות, אלא גם של מאות עניינים חשובים פחות, לא הביאו אף רמו על מאורע כה רב-משמעות.

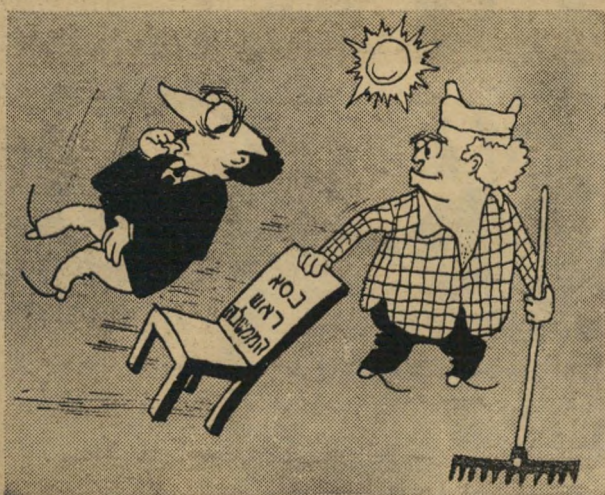
ויהי ערב, ויהי בוקר. עובדי יונייטד פרס החליטו לשלוח מיד מברק"שאלה ל"אנתוני אולשטיין, אחד הסופרים החשיננ"טונים של הסוכנות, לבקש ממנו לחדא ול"פרס" או להכחיש את הידיעות שחשיכותן לגבי מדינת ישראל היא ראשונית.

התשובה, שלא אחרה להגיע מיד לכש"סיים אולשטיין את חקירת הדבר אצל פק"רים גבוהים בממשלת ארצות-הברית, אמרה בפשטות: לשמועות שהופיעו בעתונות ה"ישראלית לא היה כל יסוד. האישור של עובד כלל, למרות מחאת הודו, מחאתה של ממשלת ישראל, הברק אולשטיין, לא יכלה בכלל להשפיע, מן הסיבה הפשוטה שמטעם ישראל לא הוגשה מחאה רשמית כלל.

בוקרו של יום ד' היה, כתוצאה מכך, היפוכו הגמור של בוקר יום ב': העתונים הקטנים (או העניים) הכריזו על ההכחשה בכותרות שמנות ובולטות בעמוד הראשון, (המשך בעמוד 10)

• אריה גלבוס לזמנים, אייזיק רמבה להבוקר ואליהו סלפטר להארץ.

צחוק רענו

כך לפי הסרם, רקדו את הקנקן במולין רוג' של סולו
 כך (שמאל) רוקדים בתקופת האמסום את אותו הריקוד הסו

מולין רוג'

מאת מקסים סלומון

אלפים בארץ ראו את הסרם מולין רוג', המתאר את חייו של סולוולומראק. מולין רוג' שפירושו מחנה אדומה. הוא שם בפאריס. שהנוצח עלידי הצייר הגמר ועלידי ריקוד פרוע זה עודנו קיים. מדי לילה מבקרים בו אלפי חיריים. הנאספים מראות את המקום שהספיק להכנס להיסטוריה. את ציורי לונ

זהו ל המכיל שנעש

אני הלכתי לראותו. בחוץ האיר שלל אורות ניאון את השמיים ואת הערפל באור אדום. השווה בעצמתו למיל וני נורות חשמל. כרטיס העתונאי ומצלמתי חסכו לי את מאות הפרנקים שמבקר רגיל משלם עבור תענוג הכניסה למקום המפורסם. בכניסה דתקרה אלי אשה בשנות ה-40, תיקנה את עניבתי, ובחיוך ביקשה ממני להסתרק. היא נראתה כאילו היתה בעצמה רקדנית קנקן אשר שנות חייה היפות ביותר שיכוח כבר לעבר.

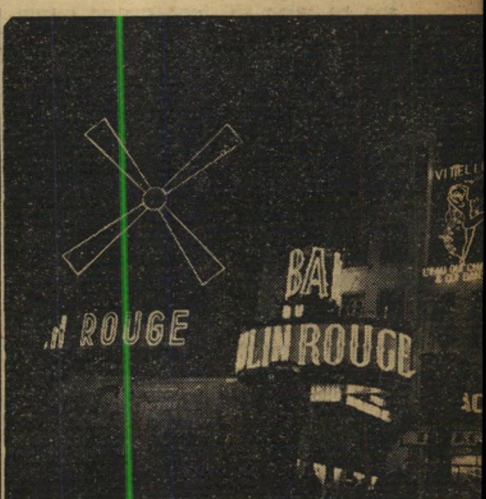
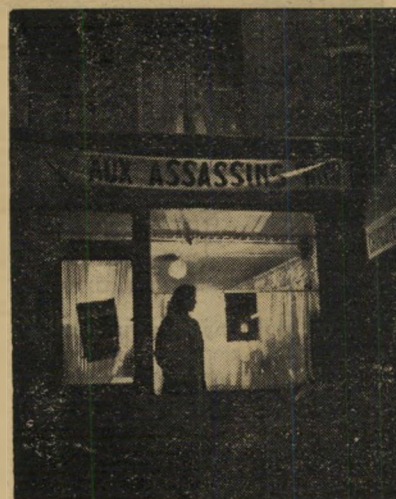
באולם הענקי, העולה בגודלו על בית-העם התל-אביבי, והבנוי בצורת פרסה, ישבו למעלה מאלפים איש. על דבמה הוצגה אותה שעה תוכנית משעשעת, שהזכירה לי במקצת את הזירהסרון של רמת גן. פז ושם צפה מלה עברית מעל גבליל השפות.

הרקדניות מופיעות

"זה לא כמו בסרט", התפלא משהו במבטא אמריקאי. כל מה שנשאר מן הצורה המקורית (כפי שתיאר אותה הפרט) הוא השם, המקום וציורים גדולים של סולוולומראק, שמצאו את מקומם על הקירות. בפניה אחת ניצב עמוד מודעות עגול, עליו הודבקו המודעות המפורסמות, שהיו הראשונות להנציח את מולין רוג'.

בחצות בדיוק הן הופיעו — בדיוק כמו בסרט, בדיוק כמו בתמונות — בקיצור: בדיוק כפי שכל אדם מתאר איתן לעצמו — רקדניות הקנקן.

התקדמתי לעבר הבמה כדי לצלם. הצריחות והדפיקות על במת העץ הלמה בקצב שגעוני; הנערות חייכו בהתאמצות, צווחו והשתוללו, אגלי זיעה כיסו את גופן. פיהן היה פעור באקסטזה של פולחן אילי. גרבי הכותנה השחורות, הביריות הורודות, המכנסיים הלבנים (דוגמת 1890) ומגנינת הקנקן המפורסמת, עשן אלפי הסיגריות, ריח אלכוהול ומחיאות כפיים סוערות — לכמה דקות אני שוכח את הקאדילקים המפוארים שתפסו את מקום עגלות הסוסים, את אורות הניאון שירשו את פנסי הגאז. אני חש עצמי בעיצומו של דור שחלף. סולוולומראק... קנקן... 1880... 1890... צעקה חדה בעברית פלחה בצויר: "הנה מקסים סלומון

הסמל זרועות טחנת הרוח בולטות. למרחק עצום. אליהם נמשכים מדי לילה אלפים של תיירים. "אצל הרוצח" — זהו שמו של קברט זה. בפתחו עומדות יצאניות המחכות ללקוחות. **צפיה**

צעדים אחדים בלבד מרכזי השעשועים שוכב צרפתי מר לבוש על המדרכה. חשבה נמצאת מעל למנהרת הר

מיעדון לילה, מן הסוג המפואר יותר, בלב רובע מונמרסר. המחירים גבוהים ע" מאד, השמפניה זורמת כמו מים. מלבד ההצגות הרגילות, המשעשעות, רוב **האמרהציות**

דוג'ה

ייר הצדפתי הגאון.
סועדון לילה גדול
— הקנקן מועדון
חלקי העולם. כרי
וכמובן — את הקנקן.

רסומות על חזית אחד המועדונים בככר פיגל. הלוח
יות תמונות מסוג זה. נותן לעוברים ברחוב מושג ממה
פנים. לידו עומד אדם שתפקידו לשדל אנשים להכנס.

מהעולם הזה! חזיתי למציאות. הזמן דצמי
בר 1953.

ריח של חשיש וצילילי ג'אז

אחרי המסמר הגדול עזבתי את מולדורו.
במושגים של פריז, הן הלילה עדיין רך.
באחד הרחובות הקטנים, ברובע סן ג'רמן,
צעדו לקראתי שש דמויות מעורפלות: ידיר
דים מתל אביב שבאו לראות את עיר האורות.
אחרי החלפת הברכות הרגילות התנדבתי
להראות לתיירים הירוקים את המקומות ה-
מעניינים של פריז. הזהרתי אותם למפרע
כי הדבר עלול להסתכם בהוצאה רצינית למדי
כי כוונתי קוניאק עולה, במקום הזול ביותר,
לכל הפחות שתיים וחצי לירות ישראליות.
מד התנדפה התלהבותם; התקווה לראות
את הדברים המפורסמים ששמעו עליהם נעל-

מה.

משך קרוב לשעה הסתובבנו בקטע קטן,
קרוב לכנסיית נוטרדאם העתיקה, הרחובות
היו צרים, כמעט כמדרכה תלאביבית. מעל
לבתי הגבוהים הכריזו אורות ניאון על
עשרות בתי מלון. ריח מתקתק של חשיש
עמד בחלל האוויר ומעשרות מאורות מלוכ-
לכות עלתה המיטה של מוסיקה מזרחית
וגיאז כושי. הרושם הכללי היה של רחוב
בדמשק או ביפו לפני שש שנים.

אחרי ויכוחים נכנסנו לאחד הבארים —
מין מערה תתקרקעית, שניסתה מאד מאוד
להשרות אחירה של ימי הביניים. מעט מאוד
אור (נרות), כמה גולגולות אדם מצוחצחות.

הסוף

מלחים אלה באו לבלות חופשה קצרה. אחרי שעות
ארוכות בבארים ובחצות העיר הגיעה השעה לחזור.
בצפיה לחשמלית אין הם מפסידים זמן להתנשק.

של המערה, שאורכה כ-15 מטר, עמד זוג ושר שנסוגים צרפתיים —
רובם קצת גסים — מהמאה ה-14.

המקומות הצנועים יותר

מולדורו והמערה „ההיסטורית“ הם דוגמה של סוג אחד של
קברטים פריזאים: הסוג המיועד לתיירים אמריקאים, או כל תייר
אחר שיש לו כסף. במקומות אלה האטרקציה העיקרית היא בחורות
(בודדות או בקבוצות) ערומות, אשר כל הנדרש מהן הוא פרצוף
יפה וחזה מתאים. הן מסתובבות באופן משעמם למדי, כשהן מש-
תלות לנענע חלקים שונים של הגוף, בין הנהל היושב בפה פעור.
אותו זמן מנסים מלצרים לשכנע את הלקוחות לשתות עוד בקבוק
שפניה.

אולם ישנם קברטים רבים בפריז אשר אין בהם כמעט אף תייר
אחד. כאן אוהב הפריזאי לבלות עם בני עירו. מקומות אלה נמצאים,
לרוב, בצידו השמאלי של נהר הסנה. המקומות צנועים יותר, אפשר
לקבל כוס בירה ב-750 פרוטה.

בחלק זה של העיר חיים אלפי צעירים, מכל קצווי תבל, שמטרתם
היחידה בחיים היא לחיות בפריז — בדיוק כשם שמטרתו של אחד
לירות רופא, של אחר פקיד בנק, ושל פלוגי להיות אב לששה ילדים
או סופר. בדרך כלל חיים הם חיי נוח, דוגלים בכל מה שנגמר
ב„איום“ — מקומוניזם עד לקיבוים, כולל הומוסקסואליזם. ולכל
איום — מועדון לילה משלו.

לגברים בלבד

טיפוסי מאוד לרובע הזה הוא מועדון לילה בשם המרכבה. הכל
שם מרכבות: מודלים קטנים של מרכבות סוסים, פנסים שקישטו
בזמנם עגלות ודיליונסים, תמונות וציורים של מרכבות. כאשר
סיסרו לי על המקום, אמרו לי גם שאפשר לבקר בו — אולם לא
בחדרת בחורה.

כשבאתי לשם הבנתי מדוע. בתוך אולם קטן עמדו למעלה מ-50
גברים, נעצו בי את מבטיהם: בת זוגתי לא עניינה אף אחד מן
הגברים. כעבור כמה דקות התקרב אלינו אחד מהם: פנים חיירות,
צפורניים ארוכות, חיוך נשי על שפתיו. „אמרי לי בבקשה“ פנה
לבחורה. „האם את באמת אשה?“ כששמע שהיא אשה, הסתלק.
בדרך הביתה, קרוב לשלוש לפנות בוקר, נתקלתי במכונית
קרייזלר מהודרת למעלה מן הרגיל. היא עמדה ליד המסעדה פרוקופ,
אשר שלש צנוע ביותר הכריז עליה: המסעדה העתיקה ביותר בעולם.
מקום מיפגש לדנטון, בלזאק, ויקטור הוגו, בוגפרט ואחרים. אמרו
לי. שהמכונית שייכת לעלי חאן שבא לבלות עם גיין טירני, שחקנית
הקולנוע, בתזוגו האחרונה.

במרחק 50 מטר שכב אדם על שכבת האיחור של רכבת התח-
תית, ממנה נדף החוצה אחיר חם. הוא היה שיכור או גועז מרעב. עוד
50 מטר הלאה עמדו שני זוגות והתנשקו. לילה פריזאי נוסף

(המשך מעמוד 7)

בעוד שתכריהם, בעלי הסופרים המיוחדים, עשו הכל כדי להצניעה, אם בכלל פרסומה.

אורחים

אורחת נסתרת

משרד השילומים לא ערך מסיבת עתונות אים לקבל את פני הדייר לאורה שפר, ש באה ארצה כשליחה ראשונה של כמשלת בון, כדי לערוך בדיקות רפואיות של אורחים אנשים שתבעו פיצויים כקרבות נסיון גות רפואיים של הנאצים.

רק אנשים מעטים ידעו היכן מקום מגוריה, ואותם אנשים שתקו, כיון שהוטל עליהם לשמור על שליחת ממשלת בון מפני אנשים שהיו עלולים להביע את התרוממותם עם עקב ביקור זה, במעשי אלימות.

העיתונאים שלא הפצו להסתפק בהודעות הקצרות שקבלו לפירסום ממקורות רשמיים, חפשו דרכים לראייה ולצלמה, ובבוקר אחד מצאו עצמם עתונאי וצלם של חולית הפגועה הזה עומדים לפני שער בית, שעצי אורן הסתירו את חזיתו, באחד מרחיבותיה השקטים של אחוזה, על הר הכרמל.

כאשר נפתחה דלת הבית ובפתח הופיעה אשה רזה ותמירה ששאלתם במבטא עברי שניכר בו צליל גרמני מובהק: "את מי אתם מבקשים?" חשו השנים כי לפניהם עומדת הדייר שפר עצמה.

היה עליהם להרויח זמן, לפני שתחליט האשה להסתלק.

— "האם הדייר פ. (בעל הבית) בביתו?" — "איננו," ענתה להם.

היתה הפסקה. בין העתונאי לרופאה התינה נהל עתה דורקרב שקט של מבטי עיניים עד שהחליט להניח את קלפיו גלויים: "אני בעצם רוצה לדבר איתך... את הדייר שפר?"

כתשובה לכך, סוגרה האשה פנימה וסגרה את הדלת באמרה: "צר לי, איני רשאית לשוחח עם אנשים זרים."

במנדר כחול כעבור רגעים ספורים הופיע מהפינה הסמוכה סגור כחול ונעצר ליד הבית. מהסגור יצא בחפזו איש ששמו נגמור "קומה" מרכיב משקפים כהה, וכנס בחפזה לפני הבית, בעזרת מפתח שהיה בכיסו, וכעבור רגעים יצאו מתוך הבית אותו זר בלוי הגבר שפר.

נראה היה שכתוצאה מביקור בלתי צפוי זה, הוחלט ביניהם כי הדייר שפר תחליף את מקום מגוריה. בעוד הרופאה, נושאת מזוודה קטנה שחזויות בתי מלון הוצלארציים מור" בקים עליה, מנסה לפתוח את דלת המכונית, סר הזר אל השנים ואמר: "אני השור מר, אני אוסר עליכם לצלמה!"

בנצלו את ההזדמנות שהגברת שפר לא הצליחה לפתוח את דלת המכונית, נקשה

בסה. כעבור שתיים, בשעת ההשכמה לעבודה, עליו לספק רותחין למכבסה ולמטבח. אחד השומרים, חניך האולפן החקלאי במשק, שסיים לא מכבר את האכלת הפרדות בארוחה, הלך אפוא, מכורבל במעיל עבה, לבצע תפקיד זה, כשהוא מבוסס בבוק במגפיו הכבדים.

הוא לא שם לב שבמחסן הבגדים, הרחוק רק מטרים מועטים מן המכבסה והמאור תמיד בשעות הלילה, עסקו אנשים מספר במלאכת אריזה קדחתנית, דחפו ערימות בגדים לתוך שקים מוכנים מראש. לעומת זאת, גילו אורזי הבגדים המסתוריים התעניינות רבה בהופעתו. משהצית גפרור, לצורך הדלקת המבער, קפץ אחד מהם מבעד לחלון, תפס עמדה בזווית הקיר של מחסן הבגדים.

רק עתה הבחין השומר בנעשה. הוא מיהר לחדר האוכל, בו שתי מרכזי השמירה, נתן סלע השתקן, הממוקשקש ודליל השער, תה בצחחא עם הרפתנים שסיימו את עבודתם, במלים מבולבלות ונגרשות סיפר את סיפורו, שהשומעים סירבו להאמין לו. "ודאי ראית איזו פרה שנמלטה מהדר" טענו בחיוך.

צירור כדורים בתקרה. אולם מרכז השמירה, לשעבר חייל בכריגה היהודית בימי מלחמת העולם, החליט ללכת בכל זאת ולראות במו עיניו אם יש יסוד לחששותיו. הנראים כדמיוניים, של השומר הטרון, כש- אקדחו טעון, אך נצור, התקרב לעבר מחסן הבגדים, בו שבתה כינתיים התנועה. הגנבים שהששו לתוצאות הביקור הקודם, החליטו לשכב בשקט לזמן מה, להימנע מכל תנועה. השקט הפיג את חששותיו של סלע. הוא התקרב לשטח המכוסה באור ששפע מח' לונות הבית, ללא נקיטת כל אמצעי זהירות. אולם התקרבות זו הבהילה יתר על המידה את האלמוני, שקפץ קודם לכן מבעד לחלון ושהיה מזוויין, כמסתבר, בתת-מקלע. הוא הרים את נשקו, ירה צירור כדורים שנתקעו בתקרה.

המפנה היה מדהים מדי אפילו עבור חייל ותיק כמו סלע, שבשעת מלחמת השחרור הצטיין בהגנת המשק. מתוך תדהמה אינס- טינקטיבית היפנה את גבו, ביקש לרוץ ולק רוא לעזרה. היה זה מאוחר מדי: צירור שני של תת-המקלע פגע בגבו, החטיא בדרך נס את ליבו ואת ריאותיו.

מיעוטים

פיגוע בעכו

לדוחיג וארבעההובן ומוחמד עבדאל-וואהב לא היו מכירים איש את רעהו, אילו נפגשו ברחוב. מפריד ביניהם לא רק השטח והזמן, אלא גם מאות שנים של מסורת מוסיקאית. לרוב מעריצי בטהובן אין כושר השמיעה הדרוש כדי להבחין בגווני הצלילים הדקים המציניים את המוסיקה הערבית, כשם שרוב מעריצי הזמר המצרי דוחים בשאט נפש את הרעש האירופי המסוכך.

כדי לזמן את השנים על קיר אחד בעכו, היה דרוש גבר בעל שפם עדין ומשקפיים צרימסגרת, לשעבר חבר התיזמורת האישית של המלך פארוק. סידקי שוקרי, הקומפוזיטור הערבי היחיד במדינת ישראל, סופג מתמונות אלה, אותן צייר בעצמו, את ההשראה כדי לשמור על הגזלת הלחנות של

קומפוזיטור סידקי שוקרי בסהובן + עבד אל וואהב

מצלמת העתונאי. הצלם ניסה גם הוא לתפוס תמונה, אך המכונית זוה ונעלמה במי לוא המהירות מעבר לקרן הרחוב.

הגבול

גנבים במחסן

השעה 3.30 בלילה היא השעה הקבועה במשך גנטיה ב' להדלקת דוד הקיטור, ה' עומד מתחת לסככת פח נמוכה בקרבת המכ"ש

המוסיקה הערבית. **עוד. רק. טבלי.** גחלת לוחשת זו יכור לה, לפעמים, לקעקע את חומות המבצר העתיק שממול, כי תזמרתו של שוקרי בחוץ דון המוסיקה של עכו "מורכבת מ-11 כלים היוצעים להשמיע קול, ביניהם ארבעה כינור, רות, טבלי (תוף ערבי עשוי מחרס הדומה לאגרסל גדול), רק (סמבורין מצלצל) ועוד (מעין גיטרה ערבית, בה מנגנים בעזרת נוצה). כשמתפרצים כלים אלה באלומה ("הא-שם אותי!"), השלאגר הסורי המציף כרגע את המרחב כולו, אין רגל בסביבה שלא תר-קע על הרצפה כמטורפת.

רופאה די-ר לאורה שפר עברית + מבטא גרמני

מעוניין בחידות מתחכמות, שלא לדבר על כסף עונשין. לעתים קרובות חד חידה מלאת משמעות רצינית ביותר. כאשר שאל "העור" שהו — אינו שבילוי, והמעשהו — אינו צריך לו, והנעשה בעבורו — לא ייחנה ממנו" לא היו שומעיו צריכים להתחדד הרבה כדי להבין שהמדובר בנושא רציני למדי, ארון מתים.

תולדות

אחר לא הסתפק

כשחזר עורך-הדין דוד גנור, השחרחר והצעיר, ממסע בחיפה למשרדו בתל-אביב, מצא על שולחנו מברק מיידיו, סטודנט למשפטים בירושלים: "הצדק ניצח, העיר" עור נתקבל. זילברג, וזמן נגד חשין. ישר כית. שמואל מינצב."

היה זה מברק לו ציפה גנור מזה זמן רב, עד כי כמעט התייאש מלקבלו. הוא נגע בפרשת הנישואים שערך גנור במו ידיו במשרדו בין ספק"כהן לבין גרושה (העולם הזה 763, 824), שהסתיימה השבוע, כמעט במפתיע, בניצחון גדול: בית-הדין הגבוה לעירעורים בירושלים ביטל את פסק דינו של השופט המחוזי יצחק קיסטר, חובש הכיפה. אישר את חוקיות הנישואין של אהרון כהן ובלה בוסליק.

לצערם של רבים שהיו מעדיפים להינשא בלי עזרתה הפעילה של הרבנות, לא יוכל פסק-דין זה לשמש כתקדים: בינתיים נתקבל בכנסת חוק הנישואין והגירושין, שנמסר לסמכותם הבלעדית של בתי הדין ה"רבניים. אולם מאחר שנישואין אלה נערכו לפני התקבל החוק, החליטו השופטים שתקפו אינו חל עליהם.

לא הסתפק בפתרונו של מקרה יחיד זה: השופט יוליוס זוסמן, אשר המליץ בפסק-הדין על תיקון בחוק, שיאפשר לאנשים בלתי-דתיים לערוך את נישואיהם בעזרת מוסד חילוני ממלכתי.

מסע ישראלה

קץ המסע

היתה זאת אסיפה כפי שלא נראתה עוד בתל-אביב. קשה היה להבחין איפה נגמרת הבמה ואיפה מתחיל הקהל. ארבעת הצעירים השזופים, הלבושים חלקם ברשלנות וחלקם בהקפדה יתרה, שוחחו עם היושבים למר-גלותיהם ועם עצמם, הפליטו מלים שעור

חינוך

שמואליק רוון התימני

כאשר חד סעיד לוי למסובים "אחד בן ולא נולד, ואחר נולד ולא מת." לא היו ה"מסובים חסרי-פתרון. כראוי לנכבדי קהילה יהודית צפון-מדינת ישראל בשנת 1917 ידעו פת רונה של חידת השליח מארץ ישראל: אדם הראשון (מת, אך לא נולד) ואליהו הנביא (נולד אך לא מת). מאז עברו 37 שנים וה"חידות שנאספו עליידי חכם סעיד לוי, מורה יפואי ושליח לא-סוף תרומות, שמת באותה שנה, כמעט ונשכחו.

יהודה רצהבי, מחוקרי עדת תימן, לא שכח את לוי, מראשוני עולי תימן, פרסם החודש לקט של שבעים חידות מאוסף לוי ברבעון הפולקלור ידע. עם. אם כי רובן של החידות נאספו אצל יוצאי ספרד, בולטות ביניהן בחריפותן החידות התימניות. אחת מהן: "אשה מעוברת, שהיא על כתף בעלה רוכבת, בשעה שהיא יולדת הורגת את הנפש" (רובה).

האחות היא האמא. לוי, שאסף מאות חידות ביניהן משעשעות ביותר כ"תמיד תדרשנו, וירע בעיניך כי תמצאנו" (כינה), לא היה שמואל רוון הראשון. קדמו לו, בכמה אלפי שנים, אמני-חידות ידועים-כשמשון הגיבור ** וכמלכת שבא, שבאה לני

* המסונף לברית פועלי ארץ-ישראל.

** "מהאוכל יצא מאכל ומעו יצא מתוק." הפתרון, שהוצא באימים מאשתו הפלשתית, הראשונה, של שמשון: "מה מתוק מדבש ומה עז מאיר," אותו שיטע שמשון ומגוייתו רדה את דבשן של עדת הדבורים.

רב-מלחים לורביקו גנוזאלי
סמכה למען דוקידה קאסיאס

בטבריה שמה את עינה על גבר שעמד לנסוע מן המקום למחרת. באמצעות מלצר זומינה איתו לחדרה. כשהגיע האורח, היה השולחן ערוך בכל טוב. הוא שתה שמפן ואכל צלי, כשלפתע התפשטה הגברת ונכנסה ערומה למטה. — — —

זו היתה רק התחלת הבדיחה. ההמשך תיאר בפרוטרוט מה קרה במטה, כיצד התגבר הגבר על התקפה זמנית של אימפוטנט, סיוח, השתמש בתחליפים, ומה אמרה הגברת כשתופעה זו חוסלה בהצלחה.

הקצין עילעל בקדחתנות בשאר העמודים, גילה שבדיחה זו היתה אחת ההגנות וה- מתנות בחיבתו. נראה שלא העריך חוש הומור אמיתי, ביחוד בשפה הפולנית: שפ" חיים אחרי הופעת החוברת בקיוסקים יצאו חליות שוטרים בכל הארץ, אספו אותה מן השוק.

אסונות

ההפלגה האחרונה

ויקטור רגובונג לא היה ימאי טיפוסי. רק לעתים רחוקות אפשר היה לראות את הי" מאי השחקן והמסוגר בתוך עצמו במקום מפגשם של חבריו למקצוע. בשלוש שנותיו על הים הספיק לעבור כמגיש, אך עבר לבי סוף להיות סיפונאי.

לפני שלושה חודשים, כשהפליגה א/ק עכו מנמל הבית חיפה, היה גם ויקטור על סי" פונה. לחבריו המעטים על החוף הבטיח כי זוהי הפלגתו האחרונה, שאחריה יש ב" דעתו "לגמור עם הים" להפוך לעכבר-יב" שה.

א/ק עכו, שהיא אניית טרמפ — ללא קו משא קבוע — שטה ליד קובלנקה בדרכה לארצות-הברית, משעסק ויקטור בשאיבת מים שחזרו למחסן בחרטום האניה. כשרצה לקשור את מכסה הברזל על פתח המחסן, השתבר גל גזול שמעך את גופו בין המכסה למסגרת הפתח.

רב החובל הלא-יהודי נמנע להכנס לנמל קובלנקה, הן מאירצונו האיש וזמן יקר, והן מתוך חשש שאייתו הישראלית תחקל ב" קשיים מצד שלטונות קובלנקה, שכנציגי א" רץ מוסלמית אינם מתלהבים מביקורן של או" גיות ישראליות.

ויקטור, פצוע קשה, נשלח בסירה לחוף (המשך בעמוד 12)

הארץ

שעשועי פריז... לילדים למה מגיל 16 הכניסה אסורה (מודעה בובר). מרכיב דן, צה"ל

באמת למה?

הקבוצה האורחת העריץ שנים או שלושה משחקים נוספים (ספורט לעם). ד. תלמי, חיפה הערכה אובייקטיבית.

הנהגים היחידים מפרשה זו, פקיד עיריית חיפה, התפצץ בסילוקו של ראש מחלקת ה" מנגנון, שלחו לצורך זה בקשה אל ראש עיריית חיפה, אבא חושי, לספל בעניין.

דרכי-אדם

מותו של קרפ

ריאן קישאקורק היה ארמני, יליד ירו" שלים, שעיסוקו בשעות היום היה עיתונאות. בימי המנדט הסתכס עיסוק ממין זה במכיר רת ידיעות מכולם לכולם על הכל. מכירת ידיעה שמקורה עורך אל-חוזרה, איסחאק חור" סיני, לראש משרד ירושלים של הבוקר, גבריאל צפרוני, היתה עבורו עניין שיגרתי. אולם עיקר עיסוקו היה ליד שולחן הקל" במסעדת המרתף של לשכת העתונות הממשלתית, בה היה מסב עם אנשים כמו ביל דונבאן, איש הנ"ב, י"י, ומוריס פיי" גאן, מהדיילי הראלד.

לא תמיד נתקבלו הצלחותיו הקלפניות של הארמני הערום על דעת חבריו למשחק שהיו מטיחים בפניו בצחוק את השאלה ה" רצינית, כיצד הוא מצליח להטמין בשרחלו את האס" החמישי.

הקלפן הארמני היה פיקח למדי, שלא להשתמש בקלפים מיותרים, היה מסתפק בשיטה פחות מקורית ופחות מסוכנת: ב" שעה שחבריו המבוססים רבו ביניהם על זהותו של הזוכה במשחק הבא, היה מצליח להרכיב את הקלפים בצורה כזו, שבחלקו נפלו הקלפים המוכרחים.

סיום המנדט ומלחמת העצמאות שמו קץ לביקוריו של ריאן קישאקורק בירושלים החדשה. הוא ביכר להשאר עם בני משפחתו בעיר העתיקה. ידיעותיו הלשוניות הבטיחו לו משרה במנגנון הירדני, מקצועו הקלפני השלים את משרותו הממשלתית.

האס השביעי, סיפור זה שפעל קרוב לחמש שנים, הגיע לקיצו המרי, לפי עדות פרחי קונסולים ששבו מביקור החג בעיר העתיקה, לפני שבוע.

קישאקורק הוזמן למסיבת פוקר עם קציני הלגיון, החליט לשוב לביתו לקראת חג המולד הארמני (החל ב-18 לינואר). אחר שלא הצליח ביותר בטכניסו הנושן, נקט אמצעי קיצוני: נוכח קופה של כמה עש" רות דיגרים, ומול רביעיית מלכים שבידי אחד הקצינים, הטיל לשולחן רביעיית אסים. היה זה הישג מצויין ונדיר ביותר... לולא פרט קטן: קלפן אחר זרק זוג אסים נוסף על השולחן. הארמני היתמם, שאל: "מה לעשות, אם היו בין הקלפים ששה אסים?" זכה לתשובה בקנה אקדחו של הקצין הור" עם: "ארמני, הנה האס השביעי!"

ים

לבן, אדום, כחול

חוץ מקפה וסאמבה קבלה ישראל מברא" ויל בשבוע החולף אניה מלאה פרחי קצונה של הצי הברזילי, המבצעים נסיעת אימונים סביב העולם על אניה אפורה בעלת 25.000 טון דוקידה קאסיאס.

חיפאים הרגילים למראה תלבושות זרות, הופתעו למראה תלבושת המבריקה של פרחי הקצונה שבאו מארץ הקפה.

בגאות רבה התהלכו האורחים ברחובות חיפה, כשלארשם כובע בננה לבן, ותלבושתם כוללת בין השאר אפודת ארגמן מבהיקה, ומכנסים כחולים שפס אדום צר עוטרי את צידיהן.

את מלחי האניה אפשר היה להכיר לפי סרבלי התכלת וצבע פניהם השחום כמשקה המפורסם הגדל בארצם.

לדובוביק גנוזאלי שקיוה להרפתקאות על החוף, נתאכזב כאשר הציעו לו לשתי גזון כתחליף למשקאות בבתי מרוח.

לא פחות ממנו נתאכזב יודי שפנה אל פרח הקצונה בשאלה, אם מכיר הוא במקרה את דודו מנחם שולמן מריו"דה ג'אניורה, וקיבל תשובה שלילית.

משטרה

בדיחה מס' 126

אם חשב מישהו שקציני משטרה אינם יודעים להעריך הומור, הרי טעה טעות מצ" חיקה. אך הופיעה השבוע בקיוסקים החוברת 126 בדיחות בפולנית, וכבר נישג קצין משטרה לחמו לקנותו טופס. הוא התיישב במכונית, החל קורא להנאתו את הבדיחה הראשונה בה נתקל מבטו.

וזה אשר קרא: גברת שגרה בבית מלון

* אס, הקלף הגבוה במערכת הקלפים, שרק ארבעה ממנו מצויים בחפיסה. * הסיכויים לרביעייה אחת בלבד במש" חק הס' 2-4164.

נת כתיבה ופנאי, להשמיץ פקידים גבוהים של ממשלת ישראל.

תמורת 100 ל"י, גם לגרינחולד היה חשבון ברור: העונש המקסימלי שיקבל במקרה שיכשל במשפט, שלוש שנות מאסר או קנס 100 לירות תמורתו, לא הפחידו. קשה היה לו להניח כי יפסקו מאסר לאיש בן 72, וקנס של 100 לירות אינו סכום גבוה במיוחד. גרינחולד אינו אדם עשיר, אך היה מוכן לסכן את כספו (עד גבול זה) תמורת כותרות בעתונות הישראלית.

מייצגו של הנאשם, עורך-הדין שמואל (ה" לוחם) תמיר הציע לגרינחולד לגשת למשרד היועץ המשפטי, להציג בפניו את ההוכחות ל" צדקת טענותיו. גרינחולד סרב בכל חוקף: "בשום פנים — לא! אני רוצה במשפט כדי להוכיח את צדקת האשמותי!"

אם יש לו... הישיבה הראשונה של בית המשפט התקיימה ביום ששי שעבר באולם המשפטים של אב"בית-דין המתפטר, השופט בנימין (שופט המחנות) הלוי, היתה זו פגישה ראשונה בין עורך-דין תמיר, סניגורו של חרות, לבין הלוי, לאחר משפט צריפין. תמיר ביקש את השופט לדחות את המשפט, בהסתמך על כך, שכנגד קסטנר הוצאו, לדבריו, בהוגנה ורומניה שני פסקי-דין על שיתוף פעולה עם הנאצים, ועליו להשיג העתקים של המסמכים הרשמיים הנוגעים לפרשת קס" טנר.

התובע תל, שייצג את היועץ המשפטי, התנגד, הוציא מתוך ערימת ניירות את גליון העולם הזה (845), הראה את תמונת גרינחולד המחייך, קרא בזוני השופט את כותרת המש" נה: "יש לי הוכחות". אם יש לו הוכחות, אמר, אין צורך לדחות את המשפט. השופט הלוי חייך, דחה את המשך הבירור המשפטי עד למחצית פברואר.

עדות

הפתעה שגרתית

כשחזר פקיד עיריית חיפה, נחמיה קדוש, מ שליחותו מטעם מפא"י למאורוק, נטל לעצמו חופשה קצרה, חזר לאחריה בכוחות רעניים לעבודתו.

אך טרם הספיק להכנס לתפקידו, הוזמן אל ראש המנגנון של העירייה, קדוש, שסבר כי נקרא לשמוע דברי ברכה ואיחולים לרגל שו" בו, הופתע עד מאד משנתבקש לגשת אל ה" רופא העירוני לצורך בדיקה.

קדוש טען שאינו חולה, להיפך, הרגשתו רעננה ומצוינת, תמה לדעת מהו נימוקי הצורך בבדיקה זו.

ראש המנגנון הרגיעו, נתן בידו פתק חתום

לא נשמעו מעל במה: "סיקלס", "באס", "מספר"...

המאות שהתאספו באולם מוגרבי לקבל את פני ההרפתקנים הצעירים — ברובם צעירים, חיילים וימאים — התגלגלו מהת" קפת צחוק אחת לשניה, שיסעו את הסיפורים בשאלות והגבות, שמעו עשרות פנינים. בין השאר:

* בכפר יוני נידח נחשבו לרופאים. שלמה מנוחין מרחובות הרכיב את אוזניות האלחוט על ראשו, בדק בעזרתן את לבם של מאות ילדים משתעלים, קבע לכולם תרופה אחידה: מנת אוכל הגונה ממחשן הסירה.

* במסינה עלו לסירה שני גרמנים נוצ-רים, העיפו מבט סקרני בספרים העבריים שהיו בסירה, שאלו את הצוות איזה שפות עתיקות הם חוקרים, השמיעו את הרעה שהיהודים מסירחים מטבעם, נמלטו על נפשם כשהמזעזעים המלחים הבלונדים אינם גורמים אלא ישראליים.

* בברצלונה פגשו חייל אמריקאי שיכור, שהוציא מתחת לחולצתו מגן-דוד כששמע שה"ג ישראליים, סיפר להם באידיש שקיבל קומיסיון על כל המצלמות שמכרו בני" המקום. לחבריו הגויים, רקדו עמו שחיגג ברחוב לקול שירת אדון עולם.

* במרסיי פגשו בנוויסט המסייר בעולם בסירת-מנוע, מתלבש רק בהגיעו לנמלים.

לעניי השומעים נתגלה מסע הרפתקאות, מאבק אדיר עם סערות ורוחות, בו נקרעו כמה פעמים מפרשים, נתלש התורן כגפרור, נקרע גג התא מעליו כפיסת נייר, נזרקה הסירה על סלעים ועלתה על שרטון. היתה זו תמונה שונה מאד מזו שצוירה על-ידי

כמה עיתונאים, שישבו בנוחיות ליד התנור במערכות הם. אמר יושב-ראש האסיפה: "אני מציע פרס כספי לכל חבר התאחדות העיתונאים שיפליג בישראל הועירה לא

לטנניר, אלא לקפריסין בלבד...

משפט

הוכחות או כסף

כאשר מלכיאל גרינחולד (העולם הזה 845) כתב כדרכו את המכתבים לחברי במחורתי (פנימי), בהם השמיץ כחצי תריסר אישיים נודעים, לא היה הדבר איכפת לאיש, זולת אולי לחצי תריסר הנפגעים. מקבלי המכת" בים זרקום לפח האשפה ועברו לסדר היום. אולם אחד טרח להוציא מפה האשפה את כתב ההשמצה, היה זה היועץ-המשפטי חיים כהן (שער העולם הזה 812, 829). הוא הגיש

מפקד "ישראל-ה" יורם פרידמן מסביר את המסע בעצרת

סווינג לצליל "אדון עולם"

אל רופא העירייה, תוך הסבר שזהו נוהג שיגר רמי מקובל.

כשהיה קדוש בדרכו אל הרופא, לא יכול לעצור בעד סקרנותו, החליט לפתוח את ה" פתק החתום. רופא העירייה נתבקש, ככתוב בפתק, לבדוק את קדוש בדיקה מינית קפדנית, כנראה מפני שרבים מן השליחים, החו"רים מצפון-אפריקה נגועים במחלות מדב"קות.

הפקיד הנעלב, ראה בכך מעשה השפלה כל-פי יוצאי עדות המזרח, העדיף ללכת עם הפתק אל השר בכור שיטריתי.

* שהתקייף השבוע בשיחה עם סופר הדור את סידרת המאמרים של העולם הזה, "זופקים את השחורים", שאחד מחלקיה ה" עיקריים היה ראיון עם שר המשטרה בכור שיטריתי.

* אדם רזה, שיבוש המלה האנגלית סקלט (שלד).

* באנגלית, לא-יולצה, אדם המתחמק מעבודה.

* אדם מוזר, הזכאי להיכנס לרשימה של טיפוסים בלתי-רגילים.

אנו זקוקים

אחד מתוך מאה

מדי שנה יוצא בארצות הברית, במהדורה עממית המופצת ברכבות מפסים, ספר הקרוי בשם "100 האנשים החשובים ביותר". מטרת הספר: לספק לקורא את העובדות האחרונות על אנשים והנשים שתהיה להם השפעה הגדולה ביותר על חייך בשנה הקרובה. בכל המהדורות האחרונות של ספר זה זכו להכלל מבין אנשי ישראל רק חיים ווייצמן ודוד בן-גוריון ואף הם רק לשנה אחת או שנתים. רק ישראל ונשאר קבוע ועומד בכל המהדורות האחרונות של הספר: פרופסור מרטין בובר. "העולם הזה" מגיש בזה לקוראיו קטעים מן הערך המוקדש להגות הדעות המיוחדת במינה. בתקווה שהקוראים יסייעו להבנת רמותו הרחנות המיוחדת במינה.

"בקיצור, מציין בובר, הסוב הוא כיוון, כיוון הדרך אל אלוהים. התשובה לרע היא הבחירה ההחלטית והחד משמעית של הכיוון האמיתי היחיד. די הקיים: הכיוון לאלוהים."

עבודת אלוהים בשמחה

השקפותיו אלה של בובר, שהובעו בשורה ארוכה של ספרים והרצאות, היו תה להן השפעה מקפת על המחשבה הדתית המודרנית. הפילוסופיה המספיקית שלו היתה נושאם של ספרים ומאמרים לאין ספור שכתבו בידי סופרים יהודיים ונוצריים כאחד, והם נושא לחיזוק מתמיד בין אנשי דת האירופאים. ל-אחרונה החלו לחסל את חשיבות רבה גם אנשי הדת באמריקה.

בובר הוא איש נמוך-קומה, בעל ראש גדול-מידות וזקן לבן ושופע, המזכיר נביא בימי קדם. הוא מפורסם גם בשל מחקריו בספרות היהודית האירופית.

הוא נולד בווינה ב-1878, אך נלקח על ידי משפחתו בהיותו בן שלוש לעיר ל-בוב בפולין, בה קיבל את ראשית חינוכו. עד להגירתו לגליץ, למד בבית מדרש אביו. בהיותו בן 18, נכנס לאוניברסיטה של וינה, מקום בו קיבל את התואר דוקטור לפילוסופיה. כן למד באוניברסיטאות ציריך, לייפציג, הפילוסופיה עמדה במרכז התעניינותו מראשית דרכו, יחד עם הא-מנות והתרבות של ימי הביניים. מאוחר יותר גילה את החסידות, תנועה דתית שהתפתחה כליקתה בין יהודי אירופה ב-מאה ה-18. החסידות היתה מדרג נגד ה-דתיות הנוקשה, וקראה לעבודת אלו-הים על ידי מילוי מצותיו באושר וב-שמחה. החסידים חשבו את עצמם ל"חברי האלוהים".

ב-1916 עד 1924 היה בובר עורכו של העיתון דה יודא בגרמניה. כתום תקופה זו, הצטרף לאוניברסיטה של פרנקפורט על-הנהר מיין כמחזה על המוסר והדת היהודית, הפקולטה היחידה במינה בגר-מניה בתקופה זאת. ב-1930 נתמנה כ-פרופסור לדת משווה. הוא לא עזב את גרמניה מיד עם עלייתו של היטלר, אלא נשאר בה והפך מרכז להתנגדות רוחנית לנאצים. אולם ב-1937, בהתגבר המשטר הנאצי, עלה לישראל, מקום בו נתמנה כפרופסור לפילוסופיה חברתית באוני-ברסיטה היהודית בירושלים. בתפקיד זה החזיק עד שנת 1951, בה פרש.

הוא חי עתה בבית קטן בירושלים, עם אשתו, פאולה וינקלר, אותה נשא ב-1899. שני ילדיהם חיים בקרבת מקום. הוא מב-לה את זמנו בספרייה, המכילה 15 אלף ספרים, מבקר במוזיאונים, ולעיתים בה-צנות קולנוע. אפילו בגיל 75, אין הוא נח. ב-1951 ערך מסע הרצאות בכל רח-בי ארצות-הברית, הירצה בכל האוניבר-סיטות החשובות. סיים שני ספרים חד-שים והוא עובד עתה על אחדים נוס-פים, ביניהם ספר על אנטרופולוגיה פיו-ר, סופיות והוא חי חיים מלאים ביחס של א-ניאטה.

הנחתו של מרטין בובר היא כי כל אחד מאתנו, בין אם הוא מכיר בכך ובין אם לאו, מנהל דו-שיח מתמיד עם אלו-הים. לפי הגות-דעות יהודי גדול זה, ש-את כתביו לומדים בהתמדה אנשי הכנ-סייה הקתולית והפרוטסטנטית, ממש כמו חבריו לדת, כל מאורע המתחולל ב-חיים הריהו חל' בפקודת אלוה, שעליה אנו עונים בפעולותינו.

אלוהים אינו מפקח על הפעולות הללו שלנו, אומר בובר: "אנו חופשיים לעשות כחפצנו. אולם הוא מאמין, מכל מקום, כי יש שכן ועונש לפעולותינו. הבא עלי-נו לא בעולם הבא, כי אם בדברים ה-קורים אותנו בעודנו בחיים."

למרות שאת אלוהים אפשר להכיר ב-מעשיו, ולא במראהו, אין הוא המסטה גרידא, מצהיר בובר, הוא הינו ממשות ככל שניתן לו להיות. כל מה שעלינו ל-עשות כדי שיהיה ממשות, הוא לקבוע עמו את היחס הקודם.

הביולוג לעומת המשורר

אמונתו של בובר היא כי ישנם שני סוגי יחסים בחיים. היחס של א-ניא-הוא היחס של א-ניאטה. פאול א. פייצה, פילוסוף נוצרי, סיכם את קו המחשבה של בובר בשטח זה כך: "היחס של א-ניאטה מתבונן ביולוג בפרח? וכיצד מתבונן באותו פרח עצמו האמן או המ-שורר? הביולוג יקטוט בודאי עמדה או-ביקטיבית ושלחת-נפש לחלוטין. הוא יבדוק את חתכי הפרח, ינתח אותו, ימ-יין אותו. האמן או האוהב ישמור אותו, לעומת זאת, כשלמות יפה וחיה. הוא מגיב עליו כעל שלמות יחידה במינה. הוא נכנס לחוכה. הפרח אומר לו דבר מה, מטיל אי שקט בנפשו, והוא עונה על כך: 'אין זה הוא גרידא, דבר שיש לחקור, להבין, להשתמש בו. הרי זה נהפך לאותו, דבר שיש ליהנות ממנו, לאהוב אותו.'"

אדם יעיל לאמץ לעצמו את היחס של א-ניאטה לגבי כל הדברים וכל האנשים שסביבו, אומר בובר. אומנם אין בכך כל רע. אולם הוא מרגיש כי החיים בעולם של א-ניאטה בלבד הם חיים מוויי-כים, מעוטר-דמות. "ללא הוא אין אדם יכול לחיות, אך אדם החי על הוא בלבד, אינו אדם."

האדם אינו ולא כלום, אם אין לו גם יחס של א-ניאטה. היחס האמיתי, ב-הם יש שמחה וטעם, הם החיים בעולם של א-ניאטה.

כפי שרואה זאת בובר, האתה המוח-לט הוא האלוהים.

אם אתה חי את היחס האינטימי, ה-אוהב, של א-ניאטה עם אלוהים, ואתה מגיב באהבה שעה שאתה פועל על פי צויו הדוממים, יתהפך אלוהים להיות ממשות מוחלטת בעבורך. וגם אתה עצמך הופך ממשות. כי, לפי בובר, מגיע הא-דם למלאו עצמיותו רק כאשר האני שבו מכיר את האתה שבאלוהים. "אני נעשיתי אני משום שהכרתי את האתה."

שלחית.

פחות התלהב מן הדלתות הפתוחות, גנן הבית, שמיד עם בואו לעבודתו הרגילה, הוציק את המשטרה, מפחד שהבית המכובד וזה לביקורם של אורחים לא-רצויים. שני קצינים, מלווים בסמל ובבלש לבוש-אזרחית מיהרו לבדוק את הבית, כשהם פותחים את הדלתות הפנימיות בעזרת משפחות. שלא לטשטש טבעית-אצבעות אפשרית. רק לאחר שנוכחו למעלה מכל ספק כי דבר לא נגנב, נעלו ליתר בטחון את הדלתות על בריחיהן. יצאו בכניסה הראשית כשהם נועלים אחר-הם את המנעול האוטומטי.

מצמרת עץ, הצלה. בו ביום נזקק המזכיר הראשון של הצירות האיסלקית אל המשטרה, ביקש, נכרך כולו, את עזרתה ב-פתיחת הדלתות שהמפתח אשר בידו אינו פותח אותן, משום מה. קצין המשטרה סי-פק לו מיד את הסיבה: "אדוני, רק הבוקר נעלנו את הדלתות על בריחיהן הפנימיים." מאחר שמפתח הדלת הראשית נמצא רק ברושלים, טיכסו קציני המשטרה עצמם, באו לכלל מסקנה שאין ברירה אלא לפרוץ את הדלת בכוח.

הציל אותם מהכרת זה הגנן, שלאחר כיהן נסיונות סרק של מי שאינו מומחה בפרצות-לבתים, הצליח לקפוץ אל גג הבית מצמרת עץ סמוך, שילשל את עצמו פנימה מבד-חלון חדר האמבטיה ופתח את הסעון פתיחה.

תחבורה

אמרנו לכם שנעצור!"

בתחבורת הנערים ניטש חיכוך חריף: כי-צד לנסוע, ברכבת או באוטובוס? וכנהוג, נחלקו הדעות, ובצדו האוטובוס פנו לקר-פות אשד, הנותנים לקרונות רכבת ישראל הרכבת שיצאה אותו מוצאי שבת שרא-הרכה בעצלתים כשהיא נמשכת על ידי קטר מיושן. בין הנערים פרץ חיכוך, מי יקדים את מי, הם או הרכבים שנותרו להמתין ב-תחנת האוטובוסים?

כשהצו קרונות הרכבת את כביש חיפה, משכו הנערים בשרשרת העוצרת את הקטר למקרה אסון ומהרו להמלט, כשהם מספיק קים לקרוא כלעומת נוסעי האוטובוס הנגר-וים: "אמרנו לכם כי נעצור אותה!". הראשים המתולתלים נעלמו, והמבקר הנרגז הופיע במרוצה, לתפש אחרי מושך השרשרת. המ-קום בו היתה השרשרת רפויה, נשאר ריק מאדם. השלט הכריז על קנס בסך 5 לירות לכל מושך שרשרת, ומישהו הסתף בעיר: "לחיללים וסטודנטים הנחה בשיעור 50%". לא היה ברור כמה שטרי כסף אדממים נשארו אותו יום ללא הצדקה בכיס הנערים, בעת שמקומם היעוד לפי החוק — קופת הממשלה — נשאר ריק ומקופה.

דבר אחד ברור: כל עוד לא יצליחו פק-די הרכבת לגבות את הקנס כחוק, ימשיכו נערים שובבים לעצור את מהלך הרכבת מדי מוצאי שבת, להרגיז את נוסעי האוטובוסים.

הווי

פתיל החיים

בירושלים התאסף המון לצפות באיש ש-עלה על גג גבוה, הוציק את המשטרה הגי-דת כדי למנוע התאבדות, התפרץ רק אחרי ששטור חרף את נפשו לטפס לגג ושמע מפי האיש כי הוא מתקן את פתיל האנטנה שניתק.

שגיעה גסה

בירושלים התנצל אדם לפני שוטר כי עבר עבירת תנועה "בשגגה", נעצר ל-24 שעות על-ידי השוטר שלא הבין עברית כהלכה, חשב שהקלה העליב אותו וקרא לו: "משוגע!"

זהירות מזהירה

בחולון התנגש סנדר, נהוג בידי בוחן משי-רד הרישוי, במכונית קטנה, ביום בו הכ-ריוה אגודת זהירות המקומית על הגברת פעולתה.

כל הזכויות שמורות

בתל-אביב ביקשו שני תושבים פטנט על המצאה מקורית: דחליל להבהלת ציפורים וחיות.

שיכוש מזוהר

בתל-אביב נסע שופט-השלום הראשי ירד-יה הלוי לעבודתו בבית המשפט, שהכילה, בין השאר, טיפול בתאונות, התנגש בדרך עם מונית, בקש את הנפגע להופיע כלשכתו בבית המשפט לשם סיוור העניין.

אך עוד לפני שהגיע אליו החזיר הימאי חסר-המשפחה ומועט הידידים את נשמתו לבוראו.

פנעים

ברשת החומס הדביק

מסעדות הועירה של שמואל אלפנדריי בשכונת בקעה הירושלמית ידועה לא רק בזכות מאכליה המזרחיים. סעיף זכות חשוב הרבה יותר למסעדה הוא בעלה, שמואל אל-פנדריי עצמו, הידוע ללקוחותיו כג'מיל. תכור-נתן הטובה של ג'מיל שהפכה את מסעדתו בקומת הקרקע של בית ערבי מיושן לאחד ממקדי המשיכה של החברה הבקעתית, טמונה בסיסמה של שלוש מלים: הלוקח צודק תמיד.

אם גם ג'מיל בעצמו דואג לכך שכל ספי-לון קפה שחור ורותח יהא עשוי ממייבט ומ-קפה וכל צלחת חומס תהיה מפולפלת ומ-שומנת לפי החך המזרחי ביותר, הרי הוא תמיד מוכן לקבל הצעות, דרישות והערות מלקוחותיו, למלא אתהרין כנאמנות.

ערב, שתי מנות. כשהגיעו לפני שבעות מספר שני לקוחות חדשים ליד אחד משולחנות השיש הקסנים של מסעדתו, שמח ג'מיל לקבל את הזמנת לשתי מנות חומס. הזמנה זאת חזרה משך כל אחד ממוצאי ה-שבת הבאים, בהם תפשו שני הלקוחות או-כליהחומס את אחד משולחנות השיש ל-משך שעות של הערב הבוער ביותר, בשבוע, הסתפקו בהזמנת שתי מנות חומס, שהכי יסו לג'מיל ארבע מאות ושישים פרוטה ב-דין.

נאמן לסיסמתו המסחרית לא שינה ג'מיל כמנהגו, אף בפנים מחייכות לקראת אורחיו קמוצי הידיים מדי הופיעים במיצאי שבת. הוא גם הסכים לדעת לקוחותיו כשאלה התלוננו על כך שהחומס אינו דביק מספיק. ג'מיל-שלא טעם מעולם חומס דביק, החליט לא ל-סגה, צרף למנות החומס השבועיות מר-כיבים דביקים שעלו כמעט כמחיר המנות עצמן: קמח לבן וחלבון ביצים.

לתיאבון, סיבה חמסנית. במוצאי שבת האחרון הגיע החומס לשיא דביקותו וסיסמתו הישנה של ג'מיל הוכיחה, סוף סוף, את כדאיותה גם אצל הלקוחות אוכלי-החומס. קרוב לחצות, כטוב עליהם לבס ב-חומס דביק, יצאו השניים מבדידותם התי-זונתים. הרבו בהזמנות יקרות שעלו מחומס, חביבות, תרגולת צלויה עד לקוניאק תור-צרת חוק.

ג'מיל שמח להריק את בקררו הקטן נד-הם לשמע הזמנת הנעילה של שני לקוח-תיו, שנשתחרו וסודגונים במסעדה כששול-חן השיש הקטן שלהם עמוס צלחות מגו-קית היטב. הלקוחות אוכלי-החומס חזרו לסורה, ביקשו מנה סופית של חומס, דביק מכל דביק.

בעל המסעדה טוב הלב התגבר על תד-המת, נדנרו למטבח והכין שתי מנות חו-מוס דביק. עד כדי כך שקעה היה לו להע-בירו לשתי הצלחות. הנאת לקוחותיו פיצ-תה אותו על יגיעתו האחרונה והוא עמד ל-הכין להם את חשבונם לערב הלא-כ"כר-חומסי.

אלא שבאותו רגע בדיוק החלו שני אוכלי-החומס רבים ביניהם על דביקותו של החו-מוס. אחד מהם, שסבר שהחומס אכן לא דביק כלל, נטל את צלחתו והטילה בכוס לעבר פניו התמהים של ג'מיל אלפנדריי שכוסו שכי-בה עבה של חומס דביק לחלוטין. בכך גם פסק הדין בין שני אוהבי-החומס ונתגלתה הסיבה החמסנית לתאבונם הדביק. הם ניצלו את הסתמאותו של ג'מיל מה-חומס הדביק, הריקו את קופת מוצאי ה-שבת הגדושה והסתלקו עמה מבלי שיפרעו אף את מחיר מאכליהם, בתוכם ארבע מנות החומס אותן עיכלו הם, ופניו של ג'מיל, אותו ערב.

דיפלומטים

התקרית ברמת ין

ציר איטליה בישראל, בנדוט קאפומאצה, ה-רוין מקמפולטארו, היה מרוצה מאד. הנוף שנשקף ממרפסת מעונו החדש, הווילה ה-מהודרת בתל-בינימין, שהיתה שייכת קודם לכן לשר החוץ הישראלי, משה שרת, היה מרהיב. אך עניינים חשובים יותר אילצוהו לקצר את הביקור במעונו החדש, והוא הדי-דרו ללכת ממנו, בשכחו מתוך פיזור נעול את הדלת.

היה זה יום חג לילדי הסביבה, שמוה זמן רב התאוה להציץ למשכן השרי, הופרעו מכך על-ידי זקני המשטרה ששמר על הבית כל עוד התגוררה בחושי האישיות הממ-

הערבים זקוקים לנו!"

הדבר שאתה מבקש, הנחו, איפוא, התחדשות חנית?

איני גורס כך. איני מצביע אלא על הצורך לערוך נמרצות.
לפני כשלוש שנים הוזמנתי איור ועוד כמה אנשים לשיחה
עם אחד ממנהיגי המדינה. דיברנו על עיצוב דמותה של
האומה הישראלית. נשאלתי: "כיצד תוכל הממשלה להשפיע
על דמותה הרוחנית והמסורתית של האומה?" אמרתי: "הממ-
שלה אין בידה לקבוע את אופי העם על ידי חוקים ותקנות."
אבל יכולה היא לעשות מעשה שהקבל יעמוד וישאל "למה?".
ויתחיל מהרה. בעיקר הצעתי מעשה שיגור את מצפוני
של העם: לקחת את היומם בידינו ולהזמין את כל המדיניות
לפנינו. נעשה עם המדיניות שינויים. לשיחה זו השתתפו

ב מ ר ב

עם מות המנהיג ירד כוח הארגון, אך מאחורי הקלעים עוד היתה להם השפעה עצומה. הם זממו נקמה נגד המשטר.

אולם עוד לפני שהגע תורם, נטלו הקצינים את היוםמה לידיהם, ביצעו מהפכה משלהם. משך כמה חודשים גיהלו למראית עין פליטת גלוי עם האירגון הקנאי. אחד הקצינים העיקריים נחשב לחבר האחים, ומוחמר גבי עצמו אף הצטלם כשהוא בוכה בשעת זוכרה רשמית לאל-בנא.

אלא שדיקטטורה כמו זו של הקצינים אינה יכולה לסבול כוח יריב במדינה. כל המפלגות והאחרות נעלמו, פינו את מקומן לתנועת השיחרור של נגיב. אולם האחים לא נעלמו. להפך, התורות האלואיות החדות של הקצינים הצעירים, בעלי ההשכלה הארופאית והחלומות על מהפכה חברתית, הם מצאן פורצנים. הם דגלו בלאומיות אחרת: מוסלמית, דתית, קנאית, מן הסוג שהתגלם בארץ-ישראל בדמותו של המופתי הנביא והנשיא. ההתנגשות בין הלא-

מיות והדת הפכה בלתי-נמנעת, כמו תמיד במהפכה אסיאתית. היה ברור כי שבירת האחד היא אכן הכותן האמיתי לרצינותם של גניב וחבריו. שם ייברו את האחים והלאומנות הדתית, כפי שעשה זאת בשעתו כמאל אטא-הורק, יהיו להם סיכויים לבצע בהדרגה מהפכה אמיתית. אם לא, הרי לא תהיה זאת אלא שבירה של זמן עד אשר יגיעו דורת הרצח בנושאי החייכין.

השבוע נסתבר שהדבר היה מובן גם לקצינים. הם היכו את המכה הראשונה: אירגון האחים נאסר, מאות מנהיגים נאסרו, המוסדות הגלויים נשברו. אולם גם הקצינים עצמם לא ישנו במנוחה בלילות.

במחלת עלולים האחים להיות הרב יותר מסוכנים. ובמרחב עדיין קובע הכלל רוצה מי שרוצה אחרון. חרב מוחמד הנביא עודה נטוייה מעל לראשו של מוחמד הנשיא.

מ ו ס ' ק ה

יש בה משהו

”כדי להיות בימינו זמר מפורסם,” אמר פעם מנהלה של חברת תקליטים גדולה בארצות הברית, ”אינך צריך, כמו בימים עברו ללמוד לשיר, או לדעת תווים. אפילו קול אינו הכרחי. צריך שיהיה לך משהו.”

המשהו הזה נמצא בשפע אצל אשה צעירה
 תשובת פנים ושורות עיניים, ששירתה ה-
 מיקרופונית שופעת מזי ערב על מברקי
 אמסטרדם בתל אביב. מאחורי המיקרופון,
 משיעם הקבוע של כל הזמרים המודרניים,
 אין לדעת אם יש לה עוד משהו מלבד
 המשהו, אבל אין לכך חשיבות רבה כי קהל
 המבקרים מעוניין בעיקר במשהו, והוא,
 כאמור, מצוי בשפע.

משקפיים וערימת ספרים. מריה
בסקה, ילידת העיר קליבלנד שבארצות הבר'
ית, את התכונה למעשה להיות זמרת-
"אתבתי הגדולה", אצמה היא, "מנהול" כ-
תיאטרון". בכל זאת, בלחץ הוריה, נכנסה
לאוניברסיטת קליבלנד, קיבלה בה סמיכות
להוראה. "על כל מקרה", טענה, "ש'ל
מצעו. כשאודקן ולא אוכל עוד להופיע בזמ'
רה — אני יודעת, הקהל אינו אוהב זמרות
גנות — אכנס לכיתה, כשעל חוטמי מש-
פיים שחורות, ותחת בית שחיי ספרים".

אולם לצע עתה, כל עוד חמוקי גזרתה
גמשים מש כקולה, מעדיפה מריה את
הזמרה. אליה נקלעה במקרה: יום אחד,
בשבת בבואופן יו"ריוקי, שמעה על תחרות
וזמרת לסיבוב בן שנתיים באירופה ובזמרת
אסיה. מריה, שבאותה תקופה שימשה כש"
קנית במחנה נשקני קייט, החליטה להתחרות
ב־40 הזמרות המקצועיות שנרשמו לתחרות,
וזכתה בהזמרה.

לחם ונסיעות. "התעניינתי בתחורת זאת," הודתה מריה, "בעיקר משום שהבטיחה לי שנתים של מסעות בארצות רחוקות. אהבתי הגדולה השניה היא הטיולה נאמנה לאהבה זאת, לא ביזבה-מריה אהבתי בארץ, ערכה טיול מקיף בנגב ובערבה. ביקרה בכאר"ש, שבע, במכתשים, סדום, עין חוסב ובאילת. נופה של הערבה נפלא," ציינה. מלבד את הנוף, למדה בטיול זה כמה שירים בערבים. אותם כללה בתוכניתיה בארץ ויש בעתה לשיר אותם גם בארצות אחרות, לכשתסע.

מצרים

חרב מוחמד

מה שכתוב על המצח, אותו רואה העיין.
שיר עממי מצרי.

עוד לפני שהעולם שמע על הוויכוח אל-אברהא, קבוצת הקצינים שנועדו לסלק את פארוק, היה הרוח על מצחם מאורע גדול: המאבק עם האחים המוסלמים. לקצינים ה"עצמאיים, שהתכנסו מיד פעם בביתו של גמאל עבד-אל-נאסר, היה ברור כי לפני שיכולו להרשיע את עצמם בטוהר משפטיה של מצרים, יצטרכו להתגבר על האחים. לא היתה זו מחשבה משמחת ביותר. משך שנים התגבש ארגון האחים לכוח החוק בכיתור במצרים. חצר המלך והמפלגות הפוליטיות השונות לא היו, לעומתן, אלא אוסף של מנהלי קנוניות חסרי-עניין. רק הוואף יכול היה להתחרות בו בעניין הקהל.

הסמל: זקן. התחלת האחים היתה צנועה ביותר. תנועה דתית קיצונית שצצה בכפר וגאוניג במצרים התחתית, תבעה חזרת כל המאמינים בתשובה, ביטול החוק האזרחי והפילי, החלפתו בקוראן. למולם, בחרו בבסיסמה מושכת ודינאמית: „דת מוחמד בכוח החרב“ מספיק היה משישוה יופיע באסיפה פומבית ויצעק את הסיסמה כמה פעמים, כדי שכל הנאספים יחזרו עליה עלהבות היסטורית.

מולם השני של האחים התגלם בדמותו של מורה בעל קומה בינונית ועיניים לוחטות. היה זה חסאן אל־בנא. כששמע לראשונה על הארגון, היה אל־בנא מורה בבית־ספר עממי, השוכן שמונה לירות לחודש. לפני זה התגלגל במקומות רבים, עבד גם כפועל השור בבתי־המלאכה של הרכבת הממשל־תית. פעולתו הראשונה, לאחר שהצטרף לאחים, הייתה גידול זקן שחור, דבר שהפך למאפיין בתנועה, ובמרצות הזמן אף בא לסמל

את הקנאות הדתית הקיצונית.
למרות השכלתו המוכּה, היה אל-בנא
מנהיג בעל שיעור קומה. כל מלה שיצאה
מפיו הציתה את דמיון שומעיו. הוא היה
גם תכסיסן ערמומי ואכזר. פעם, בשעה
שנאם בפני כמה אלפי א־הדים, נטל בידו
קצרה קטנה שהכילה גחלים בעורות. ללא
אזהרה, בתנועת יד מהירה, הניף את הגחלים
על הקהל. באולם פרצה צוּחַת־אימים מח-
רדה: אלה שישבו בשורות הקדמיות הת־
כופפו, ניסו להתגונן; האחרים ניסו להימלט.
אל־בנא נתן להתרגשות לחלוף, הרים
את קולו בקריאה פאתטית: "גִּבְהַלְתִּים מִכֵּה
גַּחְלִים עֲלוּבוֹת, שֶׁהֵן מַעֲשֵׂי בְנֵי־אָדָם. מִה
תַּעֲשׂוּ כֹאשֶׁר תּוֹבֵא לַמְדֹּרוֹת הַנֶּחֱצָה בְּהִינּוּם?"
רִצְחָה, רִצְחָה, רִצְחָה. תחת מנהיגותו ו־
התעשש הארגון כאש בערימת קש. סניפים
צצו בכל ארצות האיסלאם, ממארוקן ועד
פּאָקִיסְטָאן. מלה אחת של חסן אל-בנא
דיה היתה שאליים אנשים יצאו להפגין ב־ר־
חובות קהיר ואלכסנדריה.

תחילה עודד פארוק את הארגון, ראה בו כוח מתחרה למפלגת אל־חפד השנואה האחים פתחו מועדונים, בתי־ספר, בתי־הילדים, חוות־לימוד. הם יסדו מפעלים על־שייטיים, רכשו כמיות ענקיות של נשק עזוב מדבואי המדבר המערבי, אירגנו פלוגות טרור־טכניות מיוחדות. ב־1945 רצחו את עלי מאחר, ראש הממשלה, שהיה נחש בדרכו לאולם בית־הנבחרים לקרוא את הכרזת המלחמה על גרמניה. זמן קצר אחר־כך רצחו את אמין סוסמאן, אחד ממנהיגי הופד, שהתנאה בתואר האנגלי "סיר" ונשא אשה אנגליה.

מלחמת ארץ-ישראל העלתה את קרן ה-
ארבון עוד יותר. היא גם פקחה את עיני
פארוק ומשתיי. משמר הבזר, הבולשת
הפרטית של פארוק, גילתה מחסני נשק
השאימ, החדידה סוכנים שקבעו כי האחים
זוממים לכבוש את השלטון. בפקודת מחמוד
אל-נוקראשי, ראש הממשלה, הוכרז הארדון
בלתיחוקק, רכשוו הוחסרה, אלפים מבין
עם השולכו למחנות ריכוז. שם נפגשו
צבא מאות מאוייביהם — קומוניסטים
וציונים — שנכלאו כמה חודשים לפני כן.

הארגון לא קיבל את הדבר בשקט. ימים אחדים אחרי הוצאת החוק נרצח אל"ם נוקראשי על ידי סטודנט צעיר, חבר הארגון.

כבי פומבי. הצעד שבא אחר כך היה אחד המכריעים בתולדות האחים.

משום מה נשאר אל-בנא חופשי. היתה לכך סיבה הגיונית. ביום בהיר אחד נרצח באחד הרחובות הראשיים. אוהדיו טענו כי כמה שעות לפני כך חסמה המספרה הפר' לסיית את כל הדרכים אל מקום המעשה.

אל תעשי כן

שמירת כסף בארון הזכנים אין בה בטחון
כפני אבירה, גניבה או שריפה. למה לא
תצעדי גם את עם רוח הזמן וכמנהג נשים
יבות אחרות תפקידי כספך כבנק? בדרך
זו תוכלי לסדר כל תשלומיך באמצעות
בנקים ותהני מהרגשה של בטחון, נוחות
וכבוד עצמי.

הכסף מקומו בבנק

בנק לאומי לישראל בע"מ

מתי שותות גם
הגבירות קיניאק?

באשר יודעים להגיש את הקוניאק
החריף לפי המתכונת של "ברנדי
חמוץ" (Brandy Sour) שהנו
המשקה החביב על גבירות כגברים
במסיבות ונושפים.

וזאת תעשה :

קח 2 מנות ברנדי "אקסטרה פיינ" של "כרמל מזרחי", 1 מנה של מיץ-לימון טבעי, 1 מנה של מים (מוטב — קוביות קרח) ו-2 כפות סוכר. ערבב יפה, טעם בעצמך ואז הגש קוקטייל לאורחך.

שרם קנית
לבית מסחרנו פנית

ובעצמך חזית
שכסף חסכת

הלפנשטיין

בית מסחר להלבשה
תל-אביב נחלת בנימין 6

1. מוֹדֵעַ לְהַגִּיד, בְּרָצוֹן מִלֵּב
 2. לֹא מִלֵּב מִלֵּב מִלֵּב מִלֵּב מִלֵּב
 3. מִלֵּב לֵב לֵב לֵב לֵב לֵב
 4. מוֹדֵעַ לְהַגִּיד, בְּרָצוֹן מִלֵּב
 5. לֵב לֵב לֵב לֵב לֵב לֵב
 6. מִלֵּב לֵב לֵב לֵב לֵב לֵב

וּסְוִיָּה, אֲמֵנוּת. קוֹלוֹנוּ, פּוֹלִיטִיקָה, סְפוֹרֹת,
 אֲהֵבָה לַשְּׁחֹת (דְּקִי לַטִּיף בַּחֲרוּף), שְׁנֹאת
 דְּעִים, מְדוּוֹיָּה, חֶדֶר, מִבְּנֵה נוֹף רִנָּה, יוֹפִי
 וּרְמֵל, מַחֲשֶׁה הַכֹּר הַתְּחַבְּבוּת שִׁיתָאִים לְרִישׁוֹת
 וּכְבֹּדָה: בּוֹר נִימְסִיָּה, רָצוּי סְטֹרֶנֶט, נְבוֹה, לֹא
 מוֹשֶׁקֶת הַלִּיָּה, כַּעַשׂ שְׂכָל, מוֹתֵר לוֹ לְהוֹיֹת קֶצֶת
 יִנְי, מִינִימִים 20, מְקִסְמוֹם 24.

ההפצה : דוד שופל ובניו

אחד הקוראים שהתקשר באמצעותי עם נערה מסויימת פנה אלי כתוצאה מפגישה זו בשאלות אישיות לגמרי. קורא זה הוציא אחד מרבים ופזונים: אלי לחתונה בבקשה להשיב על בעיות שונות ומתעוררות אצלם, בטענה שרק אדם הקרוב אליהם ביגל יוכל להגיבם. מדורי, כידוע, נודע רק באמצעי מקשי בין צעירים. הפניות הרבות גרמו לי להרהר בדבר שנית. עדיין לא החלטתי דבר (לא הכל נהי תלוי בי) בהקדם האפשרי אתן את תשובתי בינוד.

צער (1381/838) שבת"י בשבט מלאו 19
 (איחול!) מרניש את עצמו מספיק מבונר כדי
 להתכתב עם נערה ביל 17—16. על תיאטרון,
 קולנוע ומוסיקה קלאסית (קלה). בתעודת היהודי
 שליו כתוב שמכנה גופו בינוי, שערו שחור
 עיניו חומות.

לאילו נערה יש מספיק דם להשיב על מכתב
של צעיר בן 25 (139/848), המודיע בפרוש שהוא
רוצה להתכתב עם נערה או אשה עשירה. (יש 19
נראה אונן כה רנישה שהוא יוכל לשמוע את
הצלול הכסס על נייר מכתבים). הניל, צבע השער
הקומים אינם חשובים 19.

מי שתוכל לפענח את המכתב הבא, תמצא אותו תמורתו לעמדה, תוכל להשיב לצעירי (140/148) תחתיו כך: „אני, האדם הרביעי, ש”ו שרד בפסלו מקמיו, ”הברון מארוונו” „בו תציבות את דברו, ”מוחמד עלי” „מעוניין להקשר עם תפיסתו ”מיווירוק” „בת ”הזקן הכחול” „היא האלמנה העליון” „מניאנדה” „אחד ”הצורים” „החמורים” „בעולם השכחה” של ”עלובי החיים” בתמונה כי אז אחשב ל”ציר” „בצורה וכו” שיר אשר כנשם ”אורות הכחה” 24 שנות לחיה של אשה” „בציפה” „קייא אחד של אושר” „רע של אמת” מתוך ”התשיעה” „לרבה ה” ידולה” שתחפון לי את ה, נפסטיה” של ”ספור דאם ונאם” „סימפונית הווה” של ”שעשועי (אוף) !

נימנזיסטית צעירה בת 17 (838/141) בעלת
המעלות : א) מתעניינת בספרות, תיאטרון, שירה,

הוליבוד

מיז'וספגטי

„אם יקרה משהו לנישואים שלנו — אקפו למים“ אמרה, לפי האגדה, אשה צעירה חומת-שער לבעלה הטרי, חודש אחרי נישואיהם.

לנישואים קרה משהו, והיום לא קלט את גופה הגאה של האשה. שמה: נורמה ג'ין דוהרטי, כיום — מרילין מונרו.

היא הספיקה ללמוד דבר או שניים מן התקופה בה היתה נערה בעלת יופי רגיל של תריסר בפרטה, אותו ניצלה, בין השאר, לעבודתה כדוגמנית צילום. שערך החום הזה, היב, עיניה הכחולות נעצמו למחצה, פיה הלחלחלי-חמיד, נפער מעט על טור שיניים צחורות. היא השתחררה גם מדעות קדומות על בגדים תחתונים, בטענה שהם עוצרים את נשימתה, החלה לספק לעתונות אימרות כגון: מדיניות, כשהבוס שלה מחך את ידיו בהנאה, גורף את הכסף פרסטיה הכניסה, אין לשער ששבועה כה ילדותית יצאה מפייה החודש כשנישאה בחשא, בשבוע שעבר, לאלוף הבייסבול האמריקאי, ג'ו דימגיו.

נישואיהם לא באו כהפתעה. ג'ו, האיטלקי גדול-האף, היה ידוע עוד בתקופה שהיתה כוכבת קסנה. לעיני החומות התרחשה המסמורפוז שלה. הם לא נהגו להופיע לעתים קרובות במועדוני לילה, העדיפו במקום זאת להמציא יחד מחוץ להוליווד. היה ברור לכל שהיא תינשא לו ביום מן הימים. למרות הפרסומת הגדולה על מידותיה, הגופניות, צילומיה שנועדו לגרות, היה ג'ו, משך כל הזמן הגבר היחיד בחייה. אולפנה יעץ לה לא לשים על אצבעה הענוגה טבעת גישושים כל עוד לא התבסס מעמדה. מרילין צייתה, חיתרה לפי שעה על הטכס בפני השופט. כשהיתה נשאלת כיצד היא מבלה עם ג'ו את ערביה הפנויים היתה משיבה: „ג'ו שוכב על הספה ומסמל בסרטי המערב הפרוע של הטלביזיה, ואני (שוכבת) על השטיח ומשגגת שורות מן התסריט.“

ג'ו דימגיו התייחס באדישות לכל המר-קנה סביב נערתו, שמו מספיק מפורסם ב"ארצות הברית כדי לא ליהפך למיסטר מונרו. כשהתרגזה פעם מרילין על הפירסומת הצופרת המיוחסת לה, כדי לספק פרסומת נוספת, העיר ברישול, „אל תשימי לב, קחי את הכסף.“

על התמונות המראות את מרילין וג'ו קוראים יחד שירה(העולם הזה 846), תת-חטף אינך בקרוב תמונה המראה את מרילין במכנסים הדוקים קצרים, חולצה הדוקה לא

כדורגל

„חברה, עלו למעלה!“

גבר שחור שער, לבוש חליפה אפור, פשק את ידיו לצדדים. אחר הרכין ראשו ובהבעת חמלה סינן כמה מלים סלבויות חדות מבטא. גוסטב לכנר, מאמנה של ויבודינה היגור סלבוית פול שוב אל שעונו, המחוג נח בדיוק על פס הדקה ה-45. שריקה חדה סיכמה את מאבק הגומלין בין מכבי תל-אביב והאורחים בתיקו 2:2. לאחר משחק מרתק שהוכיח עד כמה הכדורגל איננו יכול להמנות על הדבר רים ההגיוניים ביותר.

היוגוסלבים, שניצחו בכל משחקיהם בארץ עד כה, הובילו עד הדקה העשירית לפני ה-סיום ביתרון של שני שערים: 3:0. וכוחם. משחקם היה מעולה, כרגיל, וחולל יריבים לא הטילה כל ספק מי יזכה במערכה.

היה זה הקיצוני השמאלי אדום השער, רבי-נוביץ, שהחליף אותו זמן שחקן אחר, אשר בעט בעיטה חלשה לשער האורחים, הבקיע את אחד השערים המוזרים ביותר שנראו ב-ארץ: השוער היוגוסלבי זינק אמנם לפניה, אך הכדור שינה את כיוונו, וחל בדיוק לקצה הפינה השנייה כשהשחקנים, ביחד עם הקהל, מלווים אותו אטאט בהתרגשות מופתעת.

סוף טוב — כל טוב. איש עדיין לא תיאר כי השער עלול לבטל את נצחון האורחים כאשר בדקה האחרונה זכה מכבי בבקיעת קרן. מאמנו, זיקי בית-הלוי, השליך את זנב הסיגריה מידו, מיהר לעבר הגנת קבוצתו, פקד: „חברה, עלו למעלה מהר!“ הכור נה היתה ברורה לא היה מה להפסיד ב-שניות האחרונות, מוטב היה לכן שכולם ית-קבצו ליד שער היוגוסלבים, אולי יקרה נס. הנס קרה. הכדור השטוח שנבעט מקרן הי-מגרש עבר את מרחבת השחקנים, הגיע לב-סוף לרגלים הנכונות: „שיע“ גלור הדביק אותו לרשת.

לכנר וג'רי החליפו מבטי תיקו.

משרוקית לא הגונה

ה„שלוש“ של ויבודינה נאמר השבוע ב-טון שקט. משחק הפרידה שלה עם נבחרת מכבי הפועל למרות שהיה נראה גועש ומר-תק, לא הביא לכל יבול של שערים והתוצ-אה נשארה 0:0.

היוגוסלבים היו הפעם עצבניים, ניסו יותר מכל משחקיהם בארץ, להבקיע שערים, אר-לם הנבחרת החזיקה מעמד הודות, אולי, ל-תכסיס המקורי הישראלי של „התקף מעט — הגן בכל מחיר.“ המחיר, במקרה זה, היה משחק תוקפני יתר על המידה שהעמיד ב-מבחן את השופט דוידקביץ — הוא בחר ב-

...אנשי השער?

ז'אן א'אן

חמשה מהאנשים (והנשים) שהופיעו על שערי העולם הזה ובכתבותיו המצולמות בחודשים האחרונים מופיעים שוב בשאלות הבאות. לשם זיהויים אפשר להסתייע בחמש קבוצות הרמזים, שכל אחת מהן מכילה חמישה רמזים.

ינסה הפותר את כוחו (וזכרונו) ויראה אם יוכל לנקוב בשם האיש (או האשה) לפי הרמז הראשון. אם לא, יקרא את הרמז השני. ואל ירגיש עצמו ברע אם יהיה חייב לקרוא גם את הרמז השלישי כדי לזהות את איש/אשת השער. להבא עליו לקרוא את העולם הזה בותר תשומת לב (ליתר בטחון, מצוי רמז רביעי, ברור מאד, בעמוד 14).

אמנם, אבל הדבר הי-יחיד האהוב עלי בא-מת הוא סלט פירות.

1. בזמן המלחמה חבש כובע אוסטרי אדיר, משקפי נהיגה ירוקים, כפייה אדומה ומכנסי חקי מולבנים שהגיעו בקושי להתחלת רגליו. 2. הוא למד בקולג' שי היה מרכז הנוער הי-אציל של המרחב, בו התחנכו בני כל הי-מלכים והבאשים ו-שירי הצבא. 3. לפני שהספיק הוא, חייל קרבי בעל חותק של למעלה מחמישים פעולות קרב, להגיע אל חברו, ירדה על ראשו, מר-אחורנית, מכה איומה של אלה מחודדת.

ה 1. היא מדברת בשטף, אגב חיוכים רבים ותנועות יד וכתף והעוצות פנים מהי-רות. 2. כאשר היא אינה בפאריס, היא גרה עם אמה בכפר, בטחנת מים עתיקה, ושם היא מרבה לצייר. 3. עלייתה היתה כבוק, הודות לשני סר-טים שעלו הרבה והכניסו מעט: מאנון והשושנה השחורה.

1. גילו: 27, גובהו: 1.76 מטר, משקלו 71 קילוגרם. 2. הוא היה אחד מששת הגברים והנערה האחת שהתיישבו ליד שבעה שולחנות מבחניים בלובן מפוחיתם. 3. הוא הכריז: „אני בעל תיאבון בריא

1. גילו: 27, גובהו: 1.76 מטר, משקלו 71 קילוגרם. 2. הוא היה אחד מששת הגברים והנערה האחת שהתיישבו ליד שבעה שולחנות מבחניים בלובן מפוחיתם. 3. הוא הכריז: „אני בעל תיאבון בריא

אנשי ס

ושוחררתי. וכך יהיה גם במשפט הנוכחי (ראה במדינה).

...תרבה הוכחות

חברות הטבק האמריקאיות שהחליטו לע-רוך מחקר בלתי-חלוי בקשר שבין סרטן הריאות לעישון סיגריות, שנתגלה על-ידי חוקרי סרטן אמריקאים, הציעו לשחקי בחזקה הנייטרלית חוקר ישראלי בעל שם עולם: פרופסור יצחק ברנבלום, איש מכון וייצמן והאוניברסיטה העברית, שעמד משך 12 שנה בראש מרכז חקר הסרטן באוכספורד.

שעה שד"ר (לרפואת עצבים) משה סנה נטש את מקצועו הישן לחלוטין עסק חברו לכנסת ולסיעת השמאל, ד"ר (לפילוסופיה) אברהם אדוקף ברמן, לשעבר מנהל הי-מכון הפסיכוכיני היהודי בפולין, בהכנה לשורת מחקרים פסיכולוגיים וסוציולוגיים על קליטת העלייה החדשה.

חגיגשנה אחר תום ביקורו בארץ, סיים כתב הניו-יורק טיימס (כרגע בושינגטון), דאנה אדאמס שמיט, בהיר השער, תור שב ארצות-הברית ובן יליד גרמניה, את ספרו על רשמי ביקורו, שייצא לאור כעוד חודש, ייקרא היהודי החדש, יכול, בין השאר הערכות בלתי-מקובלות ביותר של הי-אישים העומדים בראש המדינה.

כשהקליט ישראל יצחקי, כוכב תחק-ליטים, את אחד משיירו המספר על נערה אומללה שידיה נטש אותה, השתכנע כליכך משירתו, עד שהפליט, עם סימנה, אנה עמר-קה: „אין צדק בעולם!“

לא פחות ספקי היה ח"כ מפ"ם ישראל בריהודה, איש יגור, שאמר בישיבת מרכז מפ"ם: „במשא ומתן אין צורך להוכיח עד כמה הצד השני הוא מנוול יש לנו די חומר כזה על מפא"י, ולהם יש, כנראה, עלינו.“

קנאת סופרים

סטודנט למדעי המזרח, ירוחם כהן, שזכה בימי היותו שלישי של יגאל אלון לכינוי „גינגי“ על שם שערותיו השחורות כפחם, התלונן כי מאז החל חובשו לראשו ברט שחור, רבים המחקים אותו. אמר הוא: „אילו הייתי מתחיל ללכת עירום עם נוצה אדומה במקום מסויים, היתה כל ירושלים מתחילה ללכת בעקבותי.“ אולם עיקר הצרה, לדעתו, היא שחלק ממחקיו סוחב, בפשטות, את כובעו שלו. להפחדת הגנבים, כתב על בטנת הברט (השלישי) אוהרה-בקשה בלשון זו: „כובע חדש ונקי רק ב-1.500 ל"י. כלב מי שחובש אותו. דחילכום, לא לגנוב!!! זה הכובע השלישי שלי!!! לא לסחוב. ירוחם כהן.“

פרישתו של ב. גי. בשדה-בוקר שמשעה ליהושע („עיר קסומה“) בר-יוסף הראה לכתובת מחזה בשביל המטאטא. נושא המח-זה: מושבניק ותיק ההולך להתיישב ב-עקבות ב. גי. לשדה-בוקר.

כשנסבה השיחה בכסית על ריבוי הבמות בהם מפרסם בן גבע וחושב ירושלים אדום-הזקן ידויה („דידי“) מנוסי את פזמוניו, העיר בקנאת סופרים נתן אלתרמן: „אינני בטוח אם אין הוא כותב כבר גם את הטור השביעי.“

סיפר גבר מזוקן אחר, לוחם-הצדק-בסטי-סיל מלכיאד (מכתבים לחברי במורתו פנימי 1) גרינוולד (העולם הזה 845). בתו, רנה, בת ה-26, נולדה קודם זמנה, שעה שאמה נבלה בבוא שוטרים הונגריים לאסור אותו לצורך משפט על הוצאת דיבה. „במש-פט ההוא“ אמר, „הוכחתי את צדקת דברי

• בהדור, זמנים, דבר ומבואות.

רייבוב, קריסטין ואזי פוקס המוזר בשערי תבל.

פחית. מבשלת לג'ו ספגטי. כשנשאלה כיצד תושפע הקריירה שלה מן הנישואין, השיבה: „קריירה היא דבר נפלא. אולם אינך יכולה להתחמם עם קריירה ב-ל לה קר.“

בקצרה

ה לילה הוא מלכותי סרט דוקומנ-טרי למחצה על בעיות העזרים ושיוקום. זאן גאמן. בעבורך סוחט דמעות. לורטה יאנג.

העידם הזה ממזיק: הלילה הוא מלכותי

• עם הפועל חיפה 0:6, עם מכבי תל-אביב 1:3, עם מכבי נתניה 2:4.

דײַם במשׁלחת זײ יגזלו עניו מיוחד בחור-
בותיה של ישראל, שזכור הושמדה
בטעות על-ידי פצצה שפגזה במקרה מע-
צב, ממפציץ שהיה בדרכו למכרות האו-
רניו בחבור סתרה. בהיותם יהודים,
לא יכלו אנשי המדע לבוא לידו הסכם על
נוסח אחר של דו"ח, וכך אחד מהם
פירסם דו"ח נפרד, המבוסס על תוצאות
הקרייתו הפרטית.

מוגש על ידי פרופסור
סאמורנוס שטרן, הדוכה
הקטנה 3-א.

**מוגש על ידי הדוא"ר
מית ווינוס שביל-חלב
שביל חלב 7453.**

שיטתי במדעי הארכיאולוגיה היתה מאז ומתמיד לחפש את הבנין הגדול ביותר בארץ, בעזרת חפירות ממושכות, מתוך הנחה — שהתאמתה פעמים רבות — כי הבנין הגדול ביותר מכיל את השרידים המובהקים ביותר של הציביליזציה המסוימת.

את הבנין הגדול ביותר בישראל מצאתי בצפון תל-
החורבות על שם אביב. זהו בנין מפואר מאוד, שחוץ
לזוגיותיו המגופצות, השתמר יפה למדי.

השערת הראשונה כי מקום זה שימש לעבודה כלשהי התבטאה מיד. עצם צורת הבנין, שרידי הריהוט וחדרי ההמתנה הרבים, הוכיחו בעליל שאיש לא נתכוון לעבוד במקום כזה. לא היה זה גם בית קברות ענקי למלכים, כמו המסלול הפרמידות.

לעומת זאת משה את תשומת לבי הכמות האגדית של שברי זכוכית, שהיה קל לזהותם כחלקי כוסות מפורצות. מסתבר, איפוא, שהיה זה מוסד ענק לשתייה. לא התקיימה גם ביהודה הממשקה — המשקה ברוד הענק שעל גג הבנין הוכיח בעליל, שמשקה זה היה מרק עשוי מעלי צמח הזה. המיוחד בבית את זה, המוכיח את אופייה הנאצל של התרבות הישראלית, היה שמשקה זה הוגש חזים אף כסף. שמונה שעות ביום, לאותם ניצרכים שזכו להשיג פנקס ארום מיוחד במינו. ניצרכים אלו נקראו בשפה קדומה בשם "מפקידים", מפני שהיה להם כנראה הזכות לתת פקודות למגשי התה. כל תושבי הארץ שיילמו ללא ערעורים מס מיוחד למימון שתיית התה, אך בית התה עצמו הוקם בכספים שנתחמו מכל רחבי העולם על ידי הוגי רעיון הקמת בית־התה מיוחד זה.

שיירי המשקה השתפכו לתוך ואדי סמוך שנקרא בשם „ואדי פועל" ושעל שמו נקרא הבנין.

כארכיאולוג המעוניין בעיקר בתולדות הרפואה, שמחתי מאוד שעלה בגורלי למצוא בניהן, ששימש בלי ספק, לאיסכון מטורפים מהסוג הקצוני ביותר. לפי דיווחי מקיפות שגיליתי בבניהן, המקושט בסמל הרפואי העתיק של הממורה המופת על זית, ה ה ה ב מקום 120 חולים.

בניגוד לבתי חולי־הנפש הנהוגים בימינו, לא ניתנה לחולה מיטה, אלא כסא בלבד. עוד פרט מזר הוא, שהחלונות לא היו סגורים בשבת ברזל ובכסף, ונראה שהם בהם נסיון למנוע את החולים מלברוח החוצה. ויכר שהם היה כה מטורפים, שלחמו בנייהם לתכנס לתוך בית החולים ולפי דעות מסויימות, היו מוכנים לשם עבור כך סכומים גדולים בכסף ובזהב.

אם כי המטורפים היו כולם בחזקת מטורפים מסוכנים לציבור, הרי טורפם התבטא בצורות משנות: אחד מהם, למשל, נהג לדפוק בפטישו בלי הרף (פטיש המושם: מאד נמצא במקום החורבן) ואילו אחרים היו חזים ומדברים ללא הרף אותם דברים עצמם, ולא היה איכפת להם כלל שאיש אינו מקשיב להם.

תגלית העיקרית הריהו כוך קטן מאד (קשה לתאר איך שנעשתה בקבוצות קבועות — כנראה שיטה מרמטיבית — ריפוי עילדי עיסוק. כתוצאה משיטת ריפוי לקויות אלו, לא הצליח כנראה אף חולה להבריא ולצאת מן המוסד בזמן מן הזמנים, אלא אם כן מת.

הברבריות המיוחדת של התקופה התבטאה בכך, שניתן
לאנשים נורמליים לחזות במקרה, מעל יציע מוגז היטב
ברשתות ברזל, וליהנות הנאה סדיסטית מתעלולי החולים.

מוגש על ידי יופ'טר
כהנא. נוגה.

שיטת הריפוי העיקרית היתה התעמלות של הרמת ידיים, אנשים בגודל הידוע לנו גרר בתוכו). היהוה היחיד בו היה אגן מזרחי, עשוי חרסית לבנה ומכוסה בשטח עץ חלול במרכזו. מעל לאגן תלוי ברזל מלבני ועליו חקוקות האותיות הלאטיניות N.I.A.G.A.R.A. ואותיות אלו שיכבות בלי ספק לשפה שהיתה נהוגה ביבשת האמריקאית בשעתו. מזה ניתן להסיק: (א) שזרמים דתיים אמריקאיים חדרו לישראל (ועדות לכך נמצאה גם בשדות בנינים אחים). (ב) שהיה זה מכשיר אופייני לפולחן דתי של אותה תקופה. לא מן הנמנע שמכיל זה מסמל את אליל המים האמריקאי, שזרמון היה במפעלי המים המפורסמים שחרבו בשעת החורבן.

באותו מקדש פרטי קטן נמצאו שני גליונות ניר בגודל 1.9X5.6 מיליגרמל. הודות לריקנות ששררה במקום, השתמרו שני גליונות הניר בצורה יפה, ורק באחד מהם חסרה הפינה השמאלית העליונה, שנראית כאילו נקרעה בחפזון בשעת הפולחן.

על אחד הגל גזות מתנוססת כותרת מורכבת מהאותיות
ד-ב-ג-ר (מן מחלה טרופית?), ואילו הכותרת השנייה,
קרועה בחלקה, נשאה את האותיות ג-ל-ה-מ-ש-...
(נראה שהכוונה לשמו הבוטני המלא של שיח הסנה?).

מתוך עיון בתוכן הגליונות, שזכנעתי ללא ספק שהמונה ישראלי היה מונה רחב, הכולל לפחות שתי מדינות נפרדות. נאמנת מהן הייתה עשרה, מפותחת וצועדת מחיל אל חיל, ואילו השניה מדינה אכולת רעב, מתחרתת מלחמה וצועדת בעיניים צומצות לקראת האבדון (אילמלא נחרבה ממילא עבור זמן קצר).

בה בשעה שבמדינה אחת שלט אדם דגול ונערץ שקראו לו בראשי תיבות ד.ב.ג. (דגול-בונה-גואל?), הרי במדינה

מוגש על ידי ד"ר פי-
בל אוריון. שבת א'.

בניגוד לאנשי מדע מסויימים. הרדפים אחרי סנסציות זולות שהם מקוים למצוא בבנינים מרכזיים, שיטתי היא לחקור את אורח חייו של האדם הפשוט בחקופה הגדולה. מסקנותי הבאות בנויות על מחקר שרידי דירות במספר בנינים בארץ.

תוכן הדירות, על ריהוטן וסגנונן, אינו משאיר מקום לספק, שישראל הקטנה היתה מעצמה אדירה שחלשה על כמה מיבשות תבל, ובעיקר על יבשת צפון אמריקה. כמו בריטניה, שניצלה בתקופה קצת יותר מקומבט את הדורו כך הצליחה ישראל, בתכסיס מחוכם, לכבוש את היבשת האדירה ולחלוב ממנה את מיטב פרייה ומשמריה. היא עשתה זאת בעיקר בזכות נשק סודי שנקרא בשם הסתר "ציונות" ("צרכי ישראל ובניה לעלים וחשובים למדי").

היה זה כפי הנראה נשק מסוכן ועדין ביותר, שנשמר בסוד, ואנשים נבחרים אומנו להשתמש בו בבתי שירותו למטרה זו. אנשים אלה, שנקראו "שלישיים", הועברו כחיל מצב ונציגים לגביית מס לכל הארצות שנכבשו על ידי מדינת ישראל.

כיבוש זה איפשר לכל אזרחי ישראל הנותנים להיות פטורים, פחות או יותר, מעבודה ולחיות ברוחה בזכות המצרכים והכלים החשמליים שסופקו להם מארצות הכיבוש,

**מוגש על ידי הגברת
חדוה הימלשמדן.
בזכר הצ"ה.**

כמומחית לחקירת היסטוריה-משווה נדהמתי להיווכח כי בישראל קמה לתחייה, כמעט על כל פרטה, הדת הנוצרית, שידועה נוצרה בחקופה תרבותית קדומה בהרבה. האילוסטציות קיבלו שמות חדשים, אך פרט לכך לא השתנה כמעט כלום.

המושג אל נקרא בעברית של אותה תקופה בשם "מפלגה". מושג הנובע מן העובדה שהאליים הישראליים, כממש כמו קדמיהם היווניים, היו מקוטעים ומתפלגים מדי פעם בפעם. משכן האלים נקרא "קאולציה", שם המזכיר היטב את מקורו הווי במלה "אולימפוס". הנוגה היה, שכמה אלים עושים בנייהם קנוניה ומחליטים לגרש מן הקאולציה את האלים החלשים. בני התמותה הרגילים היו מעלים לא אליים אלו ובחיים בשם "מסים".

תולדות המיתוס הישראלי הם. בקיצור, כאלו: האל הגדול, יוצר המדנה, נקרא בשם מפא"י, הוא האל המקביל לצדק והוגי (כמוהו היה מדי פעם מתחפש בדמות איש ווולל את כל תבואות ההרנות). בנו של מפא"י, כנה איש לפידות, היתנה אהבים עם השומר הצעיר של משכן האלים. כעונש על התנהגות המוסכסאלית זו גורש הוג ומפא"י החל להתנות אהבים עם אפרודיטה ויוגוס המזרחי (בישראל, היה יוגוס לא בעל ארבעה מצופים — לא כיוגוס היווני, הרו"פצי).

כל בני התמותה היו שרויים באימת מוות מפני דעם אליהם, וכל אחד מהם ביקש חסת אצל אחד האלילים. מדי פעם יערכו תפילות גדולות בצבור שבהן קושטו כל קירות הבנינים בסמאות ובפלקטים, ובאותו תפילות הופיעו בפני המון העם קדשות שנקראו עסקניות. עסקניות ועסקנים אלו (כי עסקם היה להתפרנס על עבודת המפלגות) היו השליטים האמיתיים של הארץ וחילקו ביניהם את שמנה הסלחה.

**מוגש על ידי עורך
הדין דן שביט מאדים**

אופיינית לרמה הגבוהה של תרבות ישראל היתה צורת המשפט במדינה. בעוד שלתרבויות מפגרת (ולצערנו גם בכמה כוכבים ונחשלים בימינו) נהוג לשפוט פושעים בבתי הדן של המדינה, ולשם כך הוקם מנגנון מסועף של שופטים, שטרם וסוהריה, הרי בישראל כבר פותחה בת"קופה יקדומה שיטה פשוטה של שיפוט עצמי והענשה אוטומטית. כשהרגיש אדם כי עבר עבירה, או אם היתה לו נקיפת מצפון, הרי הית הולך מיד לתחנת העונשין הקרובה ביותר לביתו, ושהיתה מצוייה ברחובות בכל כמה מטרים וסומנה על ידי עמוד יורקר, שהיה חקוי סמלי לעמוד התליה הקדום.

אחרי שחיכה חצי שעה או שעה בשמש הלוהטת ובגשם השוטף (ומכאן הפתגם הישראלי: תחנות הצדק תוחנות לאט) היה מופיע מכשיר עיניים מיוחד במינו שכונה בשם „א.טובוס“.

התעמקתי רבות בחקר מילה זו והתברר לי שזהו חיבור של שתי מלים לטיניות, "אנטו" שפירושו "עצם", ו"בוסטאנטה" שפירושו "הענושה". בקיצור: הענושה עצמנית.

בתוך מכשיר העיניים היה נוצר התהלה כדלהלן: 80 איש במצביעו היו רומסים אתה את השני ודורכים איש על יבלות רעהו. במכשיר עצמו היו סידורים מיוחדים לגרום טלטולים שסימנו במלאכה זו. אנשים שרצו להחמיר בדינם יכלו לתלות את עצמם ברצועות עור חזקות, הינם ללא תשלום נוסף.

כשהרגיש המסתתף כי מידת העונש התאימה לגודל העבירה, משך בחוט החשמלי ופינה את קמקומו לממחינים בתור בתחנת העונשין הבאה. מהריד לחשבו כי אנשי הגינוי לדי קיצוניות מזוכיסטית רבה כל כך, שאפילו מכשירי העינויים הבינעירוניים היו תמיד מלאים ורק עצי ידי העלאה מתמדת של המחירים אפשר היה לעמוד מול לחץ הצבור.

היתרון הגדול מאלו של שטח זה היה נעוצ בעבודת
האנשים היו מחויבים לשלם בכסף תמורת העונש שקיבלו
בשה בשמדינות אחרות נאלצו הממשלות לבזבז
תוצרת קיום מגנוג הענישה.
הכסף הוקדש למעמד מיוחד שנקרא "הנגים" (מנהיגים)
רוחניים? שהיו פסורים מהענשה עצמת, לאחר שהוכרזו
כפושעים, וביצעו את העונש.